

攻玉

แยก
รัตติกาล
แห่งนางอัน

2

หนังสือ 凝陇 เขียน
เจินจู่ไหนด้า แปล

คำนำ

กลับมาพบกันอีกครั้งสำหรับผลงานของ 'หนึ่งหลง' และ 'เงินจุใจ' ใน 'หยกรัตนกาลแห่งฉางอัน' เล่มที่สองค่ะ ซึ่งปิดท้ายเหตุการณ์จากเล่มแรกไปด้วยความระทึกใจ จนเราเชื่อว่าผู้อ่านจะต้องมือไม่ลั่นแน่นอน

'เถิงอวี่อู๋' จำเป็นต้องเดินทางไปยังหอไฉ่เฟิงเพื่อพบกับ 'ลื่นเจิงโย่ว' นักพรตที่มีเบื้องหลังสูงศักดิ์เป็นบุตรชายท่านอ๋อง ซึ่งเล่นเล่ห์กับกระปี่หยกมรกดที่มีที่มาอันเป็นปริศนาของนางจนเสียมฤตยูไป และนางจะปล่อยให้เป็นเช่นนี้ไม่ได้ เพราะเมื่อขาดพลานามัยของมัน นางจำต้องพบเจอเรื่องราวๆ อยู่ทุกคำคืน แต่ใครเลยจะรู้ว่าเมื่อมาถึงนางจะเจอกับสถานการณ์เสี่ยงตายและภูตผีปีศาจอีกครั้งหนึ่ง จวบจนรอดมาได้แต่ยังต้องอยู่ช่วยพวกลื่นเจิงโย่วแก้ปริศนาปราบปีศาจอีกดวงชะตาหลังจากย้อนกลับมาของนางเหมือนเดิมไปด้วยเมฆหมอกแห่งความยุ่งเหยิง ปัญหาการแต่งงาน ลางร้ายให้ข้องเกี่ยวกับอาคมเต๋า และสิ่งชั่วร้ายเหนือธรรมชาติเหล่านี้เรื่อยๆ

เถิงอวี่อู๋จะต้องพบกับอะไรต่อไป นางจะยังต้องเจอกับปริศนาและเข้าไปข้องเกี่ยวกับภูตผีปีศาจตนใดต่อไปอีกหรือไม่ ลื่นเจิงโย่วจะต้องการสิ่งใดจากนางอีก ทุกคนจะได้พบกับคำตอบนั้นแน่ๆ ค่ะ เพียงแค่ร่วมเดินทางกับเราไปในนิยายเรื่อง 'หยกรัตนกาลแห่งฉางอัน' เล่มที่สองร่วมลุ้นและเอาใจช่วยนางเอกของเราด้วยนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ลื่นเฉยไยวหยิบของขึ้นหนึ่งจากข้างเอดสงไห้นาง "ผูกสิ่งนี้เอาไว้ที่ข้อมือ หากเกิดความผิดปกตืออะไรมันจะส่งสัญญาณเตือนทันที"

เถิงอวี่รับของขึ้นนั้นมาพิจารณาดู นี่เป็นกระดิ่งสีทองขนาดเล็กกระจิดเส้นหนึ่ง กระดิ่งแต่ละใบใหญ่เท่าเล็บมือเท่านั้น และมีรูปร่างกลมดิกคล้ายผลผูกเภา

นางสะบัดข้อมือไปมา ปรากฏว่ากระดิ่งเจี๊ยบสนิทไร้เสียง ครั้นจะลองสะบัดดูอีกครั้งลื่นเฉยไยวก็เอ่ยปากห้ามไว้ "พอเถอะ ต่อให้สะบัดจนข้อมือหักมันก็ไม่ดังขึ้นมาหรอก"

เถิงอวี่ใช้สายตาถามด้วยความสงสัยประมาณว่า 'แล้วท่านจะเอาของสิ่งนี้ให้ข้าด้วยเหตุใดเล่า กระดิ่งไร้เสียงเส้นหนึ่งจะส่งสัญญาณเตือนเช่นไร'

"เมื่อกระดิ่งส่งเสียง ของวิเศษในอกเสื้อข้าก็จะสั่นขานรับ หากเจ้าสั่งกระดิ่งเล่นพรว้าเพื่อก็ดังแล้ว ข้าจะได้หลับได้นอนหรือ จะต้องสัมผัสได้ถึงปฏิกิริยาของปีศาจก่อนเท่านั้นมันถึงจะส่งสัญญาณเตือนปกติสันอย่างไรก็ไม่มีเสียง เข้าใจแล้วไซ้หรือไม่ จำไว้ว่าอย่าปล่อยให้หางตัวข้าจะอยู่นอกจวน มารดียบนุกเข้าเรือนในเมื่อใดข้าก็จะรับรู้ได้ทันที"

แนะนำตัวละคร

- * เถิงอวี่อี่ บุตรสาวแม่ทัพสกุลเถิงแห่งหยางโจว ชาญฉลาด มีไหวพริบ รักครอบครัวโดยเฉพาะญาติผู้พี่ของนาง
- * ลิ่นเจิงโย่ว เถิงอ๋องชื่อจื่อ รูปงาม ฉลาดเฉลียว เจ้าเล่ห์ มีความสามารถด้านวิชาอาคมเท่าในการปราบปีศาจ ที่ร้ายกาจ เอาแต่ใจตนเองเป็นอย่างมาก
- * หลูจ้าวอัน บัณฑิตจีนชื่อที่ผู้คนทั่วหล้ายกย่อง ทรงเสน่ห์ รูปงาม กล่าววาจาได้ลื่นน่าฟัง แต่แท้จริงมีจิตใจ โหดเหี้ยม เจ้าเล่ห์ล้าลึก เป็นคนรักเก่าของตู่ชิงหลัน
- * เถิงเซ้า บิดาของเถิงอวี่อี่ หล่อเหลาองอาจ บุคลิก น่าเกรงขามประสาแม่ทัพปกป้องชายแดน เจ้าเมืองหยางโจว ไม่ค่อยลงรอยกับบุตรสาว เนื่องจากเหตุการณ์ในอดีต
- * ซี้จื่อ / เจวี่เซิ่ง ศิษย์น้องของลิ่นเจิงโย่ว เป็นเด็กน้อยจ๋าม่า อายุราว 9 ขวบ เป็นนักพรตอารามชิงอวี่น ตั้งแต่ยังเด็ก เนื่องจากมีร่างปรมาณที่ทรงพลัง เป็นอันตรายต่อพวกปีศาจ
- * นักพรตชิงอวี่จื่อ เจ้าอารามชิงอวี่น อาจารย์ปู่ของลิ่นเจิงโย่ว ทำทางใจดีทว่าเข้มงวดเหลือแสน เป็นคนปากหนัก มีตบะแก่กล้าเป็นที่สุด

19

ลีนเจียงโยมองหน้าถึงอวี่วี่ที่อยู่ในอ้อมแขนพลงเอ่ยยิ้มๆ ว่า "ที่แท้คุณหนูถึงจำเข้าได้แต่แรกแล้ว เจ้าช่วยชีวิตชีจื่อครั้งหนึ่ง ข้าก็ช่วยชีวิตเจ้าครั้งหนึ่ง ทั้งสองฝ่ายนับว่าเสมอกัน แล้วจะเรียกว่าชดเชยกันได้อย่างไร"

เขากล่าวพร้อมโยนถึงอวี่วี่ไปหาร่างอ้วนกลมของชีจื่อ ส่วนชีจื่อไม่ทันระวังตัวชั่วขณะจึงโดนทับจนล้มลงไปกองกับพื้นอีกครั้ง "โอ๊ย!"

ถึงอวี่วี่ทั้งตกใจทั้งโมโห หันขวับกลับไปมอง "ลีนเจียงโยว!"

แต่ตรงหน้านางยังมีใครอยู่ที่ใดกัน เพียงอึดใจเดียวลีนเจียงโยวก็หายลับไปบนระเบียงทางเดิน

คนทั้งสองรีบร้อนลุกขึ้นมา ทว่าในชั่วพริบตานั้นระเบียงทางเดินก็กลับมาเสียงดังครืนเครงอีกครั้ง เหล่าแขกที่เมาสุราในห้องรับรองเดินโง่งนมาเปิดประตูห้อง เหล่าหญิงงามถือถาดอาหารสุราเลิศรสเดินเรียงเป็นแถวออกมา พอมองเห็นถึงอวี่วี่และชีจื่ออย่างไม่คาดคิด

พวกนางจึงตกใจไปตามๆ กัน

ซึ่งจื่ออวี้บรรยายให้ถึงอวี้ฮู่ฟัง "ไม่ต้องแปลกใจไป ความจริงพวกเรายังอยู่ที่เดิม แต่ศิษย์ที่ทำลายค่ายกลลงวิญญานของปีศาจตนนั้นได้แล้ว"

ถึงอวี้ฮู่เหลียวมองไปโดยรอบ ทุกอย่างยังเป็นปกติเช่นเดิมจริงดังคาด พอนางขยับแขนเล็กน้อย ก็พบว่าฟู่กันขนโกร๋นดำมนั้นยังอยู่ในมือตนเอง นางบิดฝุ่นผงบนเสื้อคลุมแล้วคว้าแขนเสื้อซึ่งจื่อไว้มัน "ตามข้าลงไปด้านล่าง ข้าจะพาท่านนั่งรถม้ากลับอารามชิงอวีนี่ประเดี๋ยวนี้ ในเมื่อเป็นอาคมจากอารามชิงอวีน ให้ท่านเรียนรู้ตอนนี้ก็คงทัน จะได้ถอนห่วงรัดวิญญานให้ข้าเสียที แล้วนับจากนี้ข้ากับอารามชิงอวีนของพวกท่านไม่มีสิ่งใดเกี่ยวข้องกันอีก"

ซึ่งจื่ออวี้ปากค้างพูดอะไรไม่ออก คุณหนูถึงมักมีรอยยิ้มประดับใบหน้า แต่ความจริงนางเก็บซ่อนอารมณ์ความรู้สึกไว้ภายใน และยามนี้ขนาดชนคิ้วยังตั้งชันขึ้นมา เห็นได้ชัดว่านางมีโทสะแล้วจริงๆ

"คุณชายหวัง ท่านอย่าเพิ่งโกรธเลย เจื่อนไช่ด้านวรยุทธ์สำหรับวิชาอาคมนี้สูงมากเป็นพิเศษ ข้ากับเจวี่ยเซิงยังไม่มีคุณสมบัติฝึกฝนชั่วคราว โอ๊ย! โอ๊ย..." ซึ่งจื่อโค่นลากโซ่ขัดโซ่ลงบันไดไป ไม่คาดคิดว่าคุณหนูถึงมองดูแล้วบอบบางอ่อนแอ แต่เรียวแรงกลับไม่น้อยเลยทีเดียว "ศิษย์พี่ต้องการให้ข้าหาประสบการณ์ ตอนแรกถึงได้ไม่ปรากฏตัว ตกลงเกิดเรื่องอันใดขึ้นกันแน่ ข้าว่าเราเองก็ไม่รู้รายละเอียด รอข้าเล่าต้นสายปลายเหตุให้เขาฟังแล้ว เขาจะต้องช่วยคุณหนูถึงถอนคำสาปเป็นแน่"

"ไม่กล้ารบกวนศิษย์พี่ของท่านหรอก" ถึงอวี้ฮู่ยิ้มอย่างจุนจัด "ยังเห็นว่าเสียงอันตรายกันไม่พอหรือไร ศิษย์พี่ของพวกท่านคงไม่ใช่ดาวพินาศของข้ากระมัง เมื่อครู่ข้าเกือบจะเอาชีวิตมาทิ้งไว้ที่นี่แล้ว!"

ชีจ๊อกกล่าวขอภัยด้วยใบหน้าแดงก่ำ "คุณหนูเอ็ง ท่านปล่อยมือก่อนเถอะ ท่านช่วยชีวิตชีจ๊อกไว้ครั้งหนึ่ง ชาตินี้ชีจ๊อกไม่มีวันลืมแน่ ค่ะนี่ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ก็ต้องช่วยท่านถอนห่วงรัตติญาณให้ได้ ต่อให้ข้าโดนศิษย์พี่กับบริเวณสามเดือนก็ยอมแล้ว"

กับบริเวณสามเดือน? สองอย่างนี้เกี่ยวข้องกันด้วยหรือ

"ข้าฟังคำพูดเช่นนั้นมามากพอแล้ว คุณโวจนคนฟังเคลิ้มตามแล้วมีความหมายอันใด จนถึงตอนนี้กระบี่หยกมรกตของข้ายังใช้งานไม่ได้ ศิษย์พี่ของท่านน่ารังเกียจที่สุด"

ชีจ๊อกเถาศีรษะแกรกๆ ครานี้จะทำเช่นไรดีเล่า ดูท่าคุณหนูเอ็งจะเกลียดชังศิษย์พี่มากที่สุด ศิษย์พี่ก็ไม่เคยกลัวว่าผู้อื่นจะเกลียดตนเอง แต่หากเป็นเช่นนั้นข้ายังช่วยไกล่เกลี่ยได้ยากกว่าเดิมนะสิ

จากนั้นพวกเขาก็เห็นเอ๋อจีกับเป่าจูเดินสวนมา พวกนางสองคนกำลังเหลียวมองไปรอบๆ เพื่อตามหาใครบางคนอยู่

เป่าจูเงยหน้าขึ้นมาโดยบังเอิญ นางมีสีหน้าตกใจระคนยินดี "ต้าเหนียง คุณนั่นสิเจ้าคะ คุณชายหวัง!"

เอ๋อจีรีบสาวเท้าเดินปรีเข้ามาหา "คุณชายหวัง เหตุใดพวกท่านสองคนอยู่ที่นี่ ถึงได้หายวับไปกับตาเช่นนั้นได้เล่าเจ้าคะ ท่านพาเจี๋ยนเอ๋อร์หลีไปไว้ที่ใดกัน พวกเราสองคนตามหาจนทั่วแล้ว ยังนึกว่าพวกท่านกระโดดหน้าต่างออกไปเสียอีก"

นางกล่าวพลางกวาดสายตามองไปด้านหลังเงิ๊งอวี้ก็กลับเห็นเพียงคุณชายน้อยอายุประมาณเก้าขวบ มีเงาร่างเจี๋ยนเอ๋อร์หลีที่ใดกัน

เอ๋อจีกับเป่าจูตกตะลึงอ้าปากค้าง "เจี๋ยนเอ๋อร์หลีเล่า"

เงิ๊งอวี้หนึ่งอิงไป นางนึกถึงสิ่งที่เห็นในค่ายกลลงวิญญานขึ้นมาได้

อย่างกะทันหัน ปีศาจตนนั้นหยิบผ้าคลุมไหล่สตรีผืนหนึ่งออกมาขึ้นชม ผ้าผืนนั้นเป็นของเจ็ยีนเออร์หลี่ เดิมทีนี้กว่าปีศาจใช้อุบายลวงให้ลึบสน เช่นนั้นหมายความว่าเกิดเรื่องกับเจ็ยีนเออร์หลี่จริงๆ นางสีหน้าเคร่งขรึมลงเล็กน้อย "เจ็ยีนเออร์หลี่หายไปเมื่อไร"

ใบหน้าเอ๋อจีฬลันขาวซีด "คุณชายอย่าพูดล้อเล่นสิเจ้าคะ เจ็ยีนเออร์หลี่อยู่ข้างกายท่านตลอดไม่ใช่หรือ"

ที่จี้จู้สึกถึงความผิดปกติจึงรีบเอ่ยถาม "เมื่อครู่แม่นางที่ชื่อเจ็ยีนเออร์หลี่ก็อยู่บนชั้นสองด้วยหรือ"

"ใช่ละสิ" เอ๋อจีเริ่มแตกตื่นลนลาน "ก็อยู่นอกห้องรับรอง แต่พริบตาเดียวก็หายไปเลย คุณชายหวัง ท่านอย่ามาล้อเล่นกับข้าน้อยนะเจ้าคะ ท่านเอาเจ็ยีนเออร์หลี่ไปซ่อนไว้ใช่หรือไม่"

ทันใดนั้นเองชั้นล่างก็มีเสียงคนเอ็ดตะโรไววายวาย กลุ่มคนที่ไม่ทราบฐานะบุกเข้ามาด้านใน บ่าวรับใช้ในหอกลับขัดขวางพวกเขาไว้ไม่ได้ คนกลุ่มนี้เคลื่อนไหวรวดเร็วจับไปปานสายฟ้าแลบ เร่งฝีเท้าเดินเข้ามาถึงห้องโถงใหญ่ตรงขึ้นชั้นบนโดยไม่พูดพริ้งทำเพลง พอเห็นถึงอวี้จี้แล้วถึงหยุดฝีเท้าอย่างตกตะลึง

ถึงอวี้จี้เดินลงไปหาพวกเขา "ฮั่วซิว"

ฮั่วซิวประสานมือคารวะ "จู่ๆ ท่านหายตัวไป ข้าน้อยเป็นห่วงว่าจะเกิดเรื่อง จึงไประดมกำลังองครักษ์ที่อยู่โดยรอบมาที่นี่ย่างเร่งด่วนขอรับ"

เอ๋อจีเห็นสถานการณ์เป็นเช่นนี้จึงรู้สึกตกใจและหวาดกลัวอย่างห้ามไม่อยู่ คุณชายหวังกับบ่าวไพร่ดูไม่เหมือนกำลังล้อเล่น หรือว่าก่อนหน้านี้คุณชายหวังหายตัวไปจริงๆ

ตอนนี้เองถึงอวี้จี้กล่าวกับเอ๋อจีว่า "ขอบอกตามตรง พวกเราก็เพิ่งเจอ

เรื่องแปลกๆ มาพอสมควร แต่ตอนนั้นเจ็ยน์เออร์ลีไม่ได้อยู่กับพวกเรา
 ข้ายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่านางหายตัวไป ข้ากลัวว่าตอนนี้นางอาจจะหิราย
 มากกว่าเคราะห์ดี อยากช่วยชีวิตนางต้องเร่งหาวิธีโดยเร็วที่สุด บริเวณนี้
 มีคนมากเกินไป พวกเราออกไปหาวิธีกันข้างนอกก่อนดีกว่า"

เป้าจู่รีบพยักหน้ารับ เดิมนางกับเจ็ยน์เออร์ลีรักใคร่สนิทสนมกัน
 คู่พี่น้องอยู่แล้ว ส่วนอ็อซก็ยังคงคาดหวังว่าเจ็ยน์เออร์ลีจะกอบโกยเงินทอง
 ก่อนใหญ่มาให้นาง จึงกระชับกระสายร้อนรนไปด้วย

ไม่นานทุกคนก็ออกมาจากหอโถ่เฟิง

หน้าประตูยังมีผู้คนกลุ่มนั้นมารุมล้อม แต่ละคนชะโงกหน้าเขย่งเท้า
 สอดส่อง "ท่านเขียนเข้าไปในหอนานป่านนี้แล้ว เหตุไฉนยังไม่ออกมาอีกเล่า"

ฮั่วจิวคอยนำทางอยู่ด้านหน้า ตอนเดินผ่านศาลาริมทางหลังหนึ่ง
 เจ็ยน์เออร์ลีกลับวิ่งออกมาจากด้านในอย่างกะทันหัน มาหยุดอยู่ตรงหน้า
 พร้อมถามด้วยน้ำเสียงร้อนรนว่า "ซีจื่อ เจ้าไม่เป็นอันใดนะ!?"

ซีจื่อเอ่ยถามอย่างประหลาดใจ "เจ็ยน์เออร์ลี เจ้ามาอยู่ในศาลาริมทาง
 ได้อย่างไร"

แม่เล่าสวมเสื้อผ้าสีสันดูคาดผู้้นั้นก็นั่งอยู่ในศาลาริมทาง นางเห็น
 เจ็ยน์เออร์ลีวิ่งออกไป ก็มองตามแผ่นหลังของเขาด้วยสายตารอกรู้อยากเห็น

ถึงอ็อซก็สั่งกำชับฮั่วจิว "บรรทมมาให้คนนั่งกันเยอะเช่นนี้ไม่ได้ เจ้าไป
 เปิดศาลาริมทางอีกหลังแล้วกัน ข้ามีเรื่องต้องถามอ็อซ"

ฮั่วจิวตอบรับอย่างรวดเร็วแล้วนำพวกเขาไปนั่งในศาลาริมทาง

ทันทีที่เดินเข้ามาเจ็ยน์เออร์ลีก็ดึงซีจื่อหลบออกไปด้านข้าง "ข้าได้ยินเจ้า
 ปลอญธนูสัญญาว่าจะบุกเข้าไปในหอ ปรากฏว่าโดนนักพรตเฒ่าผู้หนึ่ง
 ขวางทางไว้ เจ้าลองเดาดูสิว่าเขาเป็นใคร ไมสิ เจ้าคงรู้มานานแล้วว่าเขาเป็นผู้ใด

ใช่หรือไม่"

"รู้แล้ว คุณหนูถึงก็รู้เช่นกัน" ซี้จื่อเล่าเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ออกมาจนหมด "เหตุใดศิษย์ที่ถึงให้เจ้ามารออยู่ในศาลาริมทาง สตรีนางนั้นเป็นผู้ใดกัน"

"นางก็เป็นแม่เล่าในหอไฉ่เฟิงนี่ละ ศิษย์ที่คิดเหมือนกับคุณหนูถึงบอกว่าถ้าอยากรู้ความจริงก็ต้องลงมือสอบถามกับคนในหอไฉ่เฟิง จึงปลอมตัวเป็นนักพรตพเนจรมาที่นี้แล้วค่อยๆ เกลี้ยกล่อมให้นางพูดออกมาเมื่อครู่แม่เล่าผู้นั้นโดนศิษย์ที่หลอกล่อจนหัวหมุน หลุดปากเล่าเรื่องแปลกๆ ในหอแห่งนี้ออกมารวดเดียวไม่น้อย น่าเสียดายยังเล่าไม่ทันจบศิษย์ที่ก็เห็นธนูสัญญาณของเจ้า เขาให้ข้าอยู่เกลี้ยกล่อมสตรีนางนั้นต่อ ส่วนตนเองเข้าไปด้านในเพื่อช่วยเจ้า แล้วตอนนี้ศิษย์ก็อยู่ที่ใด"

"ศิษย์ที่บุกทะลวงเข้าไปในชายาคคมของปีศาจ ไม่รู้ว่าจะออกมาได้เมื่อไร ในหอคณิกายังมีหญิงคณิกาหายตัวไปผู้หนึ่ง เกรงว่าคงโดนปีศาจตนนั้นจับไป ข้าเพิ่งประมือกับมันมาด้วย พลังปีศาจสูงส่งไม่ธรรมดาเลย"

ถึงอวี้ไต้ยีนแล้วขมวดคิ้วมุ่น ดูท่าลึนเฉิงโยวอาจจะออกมาไม่ได้ในช่วงครู่ชั่ววาม หากตอนนี้นางจากไปอย่างโกรธเคือง นอนหลับไปก็ต้องเผชิญกับฝันร้ายอันยาวนานนั่นอีก ไม่กี่วันจากนี้จะต้องป่วยหนักแน่เพียงเท่านี้ก็แล้วไปเถิด เจวี่ยนเอ๋อร์หลีกีพลอยตกอยู่ในเงื้อมมือปีศาจตนนั้นด้วย นางมิใช่คนมีน้ำใจพริ้วเพริ้ว แต่นางเพิ่งออกปากรับรองกับเจวี่ยนเอ๋อร์หลีกีว่าครั้งปีนับจากนี้จะได้อยู่อย่างสงบสุข ผละจากกันประเดี๋ยวเดียวก็เกิดเรื่องแล้ว ตอนนี้จะปล่อยไปโดยไม่สนใจดีก็ดูเหมือนจะไม่ค่อยเหมาะเท่าไร

ระหว่างนางกำลังคิดไตร่ตรอง เจวียเซ็งก็เปิดเผยฐานะนักพรตของตนเองกับเธออย่างเป็นทางการ จากนั้นกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึมว่า "ถ้าเจ้าอยากช่วยเจวียนเออร์หลี่ ก็ต้องเล่าออกมาให้หมดว่าในหอเคยเกิดเรื่องแปลกๆ อะไรบ้าง"

เอ้อจี้แหวตตาเป็นประกายวูบไหว นางยกมือขึ้นชี้ไปทางแม่เล่าในศาลาริมทางฝั่งตรงข้าม ถามเจวียเซ็งเสียงแผ่วเบาว่า "ท่านนักพรต ว่อจี้บอกอันใดกับท่านบ้างหรือเจ้าคะ"

เจวียเซ็งตอบด้วยเสียงเข้มงวดว่า "เจ้าเล่าส่วนของเจ้า นางเล่าส่วนของนาง จนปานนี้แล้วอย่านี้กว่าไม่พูดเรื่องพวกนี้ ก็จะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเจ้า"

เถิงอวี่จี้จึงเอ่ยขึ้นว่า "ดูจากสถานการณ์ตรงหน้า เรื่องในคืนนี้คงเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น วันหน้าไม่แน่ว่ายังมีคนอีกมากต้องเคราะห์ร้าย เจ้าอย่าลืมนสิ ช่วงก่อนมีเกอจินโดนวิญญาณอาฆาตทำลายรูปโฉม ถัดมามีเจวียนเออร์หลี่หายตัวไปอย่างไม่รู้สาเหตุ ตราบใดที่เจ้ายังอยู่ในหอไฉ่เฟิง วันหนึ่งอาจถึงคราวเคราะห์ของเจ้าได้ทุกเมื่อ"

ตอนแรกเอ้อจี้ยังสงบสติอารมณ์ได้ พอฟังคำพูดของเถิงอวี่จี้ในที่สุดก็เริ่มร้อนรนนั่งไม่ติด นางบิดตัวไปมาพร้อมส่งยิ้มผินๆ "เถ้าแก่ของพวกเราเป็นคนขี้กังวลและขี้ระแวง หากให้เขารู้ว่าข้าน้อยปากพล่อย ข้าน้อยคงทำมาหากินในผิงคังฟางต่อไปไม่ได้ คุณชายกับท่านนักพรตทั้งสองโปรดเมตตา อย่าได้บอกว่าข้าน้อยเป็นคนเล่าเด็ดขาดนะเจ้าคะ"

นางกระแอมกระไอให้คอโล่ง "ความจริงนับตั้งแต่หอไฉ่เฟิงเปิดกิจการมาเถ้าแก่ของพวกเรา ก็เชิญผู้วิวิชาาคมมาตรวจดูแล้ว ผู้วิวิชาผู้หนึ่งมาจากลั่วหยาง ว่ากันว่าวิวิชาาคมสูงส่ง จำได้ว่าตอนนั้นหลังจากเขาตรวจดู ก็สั่งคนให้

ชุดโพรงได้ดินตรงมุมตะวันตกเฉียงเหนือของเรือนหลัง ทั้งยังบอกให้บุตร
รูปปั้นเทพเด็กยืนบนดอกบัวเพื่อสะกดสิ่งชั่วร้าย ผู้วิวิชาาคมอธิบายไว้
ละเอียดมาก แม้แต่โพรงได้ดินต้องชุดลึกลงไปก็อื่อกบอกรไ้หมด ถ้าแก
ทำตามครบทุกอย่าง ทว่าต่อมา..."

ถึงอวี้อีลูปหนวดครุ่นคิด คำบอกเล่าของนางไม่สอดคล้องกับเป้าจู
และเจียนเออร์ลี หญิงคนิกาทั้งสองคนรู้เพียงว่ามีผู้สูงส่งมาช่วยจัด
บัดเปลี่ยนชั่วร้าย ไม่รู้แน่ชัดว่ามีรายละเอียดปลีกย่อยเหล่านั้นด้วย

เอ้อจี้เล่าต่ออย่างหวาดวิตก "พวกช่างฝีมือก่อสร้างตามแบบที่ร่างไว้แล้ว
ตอนแรกตรงตามแบบไม่มีผิดเพี้ยน แต่ผลสุดท้ายมีครั้งหนึ่งนายช่างใหญ่
สองคนในกลุ่มช่างฝีมือดีมึสุรามากไป วันรุ่งขึ้นตอนมาทำงานมีนหั่วตาลาย
ไม่ทันระวังพลาดทูปก้อนหินไ้ดินไปก้อนหนึ่ง หินก้อนนั้นฝังลงไปลึกเกินกว่า
ที่ผู้วิวิชากำหนดไว้อย่างเห็นได้ชัด"

เจวียเซ้งกับซี้จื่อสบตากันครุ่นหนึ่ง ริมเอ่ยถามว่า "ช่างฝีมือบอกเรื่องนี้
ให้เจ้าแก่ของพวกเขาเจ้ารู้หรือไม่"

เอ้อจี้ส่ายหน้า "ข้อแรกพวกช่างฝีมือคิดวาก็แค่ทูปจนเกิดรอยร้าวจางๆ
นิดเดียว ไม่ได้สั่นคลอนถึงฐานราก คิดว่าคงไม่มีผลกระทบอะไร ข้อสอง
กลัวว่าจะทำให้เจ้าแก่โมโห หากเจ้าแก่ไม่ยอมให้ค่าแรง ไม่เท่ากับว่าพวกเขา
ทำงานเสียเปล่าหรือ ดังนั้นก็เลยเก็บเอาไว้ไม่ได้บอกออกไปเจ้าคะ"

ถึงอวี้อีลูปแค้นเสียงขึ้นจุมูกำหนึ่ง "ยังไม่ต้องพูดถึงว่าตกลงมีผลกระทบ
จริงหรือไม่ ว่าแต่เจ้ารู้เรื่องนี้มาได้ยังไงกัน"

เอ้อจี้ใช้พัดกลมบดบังริมฝีปากไว้ ส่งสายตาวนหาตเยิมพลางว่า
"ช่างฝีมือที่เป็นหัวหน้าคือคนรักของข้าน้อยเอง คึ้นนั้นเขามาหาที่ห้องนอน
ระหว่างที่รักใคร่กันอย่างลึกซึ้ง ก็หลุดปากบอกข้าน้อยมาหลายคำ"

เจวียเซียงกับซี้จื้อตัวสั้นสะท้านขึ้นมา เเงอวี่อี้กระแอมกระไอขัดจังหวะ
"ในเมื่อเจ้ารู้เรื่องแล้ว ได้บอกให้เจ้าแก่ของพวกเจ้ารู้บ้างหรือไม่"

"ไม่เลยเจ้าคะ" เอ้อจี้ตอบเสียงแผ่วเบา "ไม่ใช่ไม่อยากพูด แต่หาก
พูดออกไปแล้วเจ้าแก่จะต้องไปหาเรื่องชายคนรักของข้าน้อยเป็นแน่ พอ
เขารู้ว่าข้าน้อยปากพล่อยก็จะพาลโกรธกัน ถึงตอนนั้นไม่เท่ากับว่าไปล่วงเกิน
ทั้งสองฝ่ายหรอกหรือ แต่ข้าน้อยเคยเตือนเจ้าแก่แล้ว บอกว่าในหอเริ่มมี
วิญญาณร้ายหลอกหลอนขึ้นมาอีก ไปเชิญผู้สูงส่งจากลั้วหยางท่านนั้น
มาช่วยตรวจดูจะดีกว่า เพราะสุดท้ายที่ใดที่มีปัญหา ผู้สูงส่งปรายตามองก็รู้
แล้ว ภายหลังเจ้าแก่ก็ไปหาเขาที่ลั้วหยางหลายครั้ง น่าเสียดายไม่เคยได้พบ
ผู้รู้วิชาอาคมท่านนั้นอีกเลย เจ้าแก่สงสัยว่าผู้รู้วิชานั้นจะเป็นพวกดัมตุ่น
กำลังวางแผนว่าจะไปแจ้งความฟ้องร้องด้วยเจ้าคะ"

เจวียเซียงกับซี้จื้อเผยสีหน้าไม่พอใจ เเงอวี่อี้มองหน้าพวกเขา
"ท่านนักพรตทั้งสองมีความเห็นเช่นไร"

"ฟังแค่เอื้อด้าเหยิงเล่ามาเช่นนี้พวกเราก็ไม่อาจหาข้อสรุปได้ แต่
ในเมื่อผู้รู้วิชาอาคมท่านนั้นกำหนดไว้ว่าให้ชุดได้แค่นี้ก็ต้องมีเหตุผล
ของเขา สุดท้ายเกิดเรื่องอันใดขึ้นกันแน่ ต้องไปดูด้วยตาตนเองแล้ว"

ซี้จื้อจึงหันไปถามเอ้อจี้ "โพรงใต้ดินนั้นอยู่ตรงส่วนใดของเรือนหลังหรือ"

เอ้อจี้ตอบว่า "มุมตะวันตกเฉียงเหนือเจ้าคะ ตรงข้ามกับห้องพักของ
พวกหญิงคนิกา ประตูทางเข้าออกเรือนหลังมีบาร์ับใช้คอยเฝ้าไว้ ใ่วว่า
จะเข้าไปได้ง่ายๆ ข้าน้อยพาพวกท่านเข้าไปได้อยู่หรอก เพียงแต่ทางที่ดี
พวกท่านต้องเอาอย่างคุณชายหวัง ปลอมตัวเป็นแขกท่องเที่ยว...แล้วก็
จ่ายเงินค่าสุราสักเล็กน้อย"

เจวียเซียงกับซี้จื้อลอบเหยียดหยามอยู่ในใจ สตรีนางนี้สงบเสถียร

แค่พักหนึ่ง พริบตาเดียวนิสสัยเก่ากลับกำเริบขึ้นมา ทำเช่นนี้เพียงเพื่อชู้กรรโชกเงินค่าสุราจากพวกเขา แต่หากไม่ทำตามทีนางว่า ก็จะไม่ยอมพาพวกเขาเข้าไปจริง ๆ เป็นแน่

ชู้จ้อแอบมองเงิอวี่อี่ เขาเชื่อว่าคุณหนูเงิจะต้องมีวิธีแน่ แต่นางเพ็งจะตกใจเสียขวัญกับเหตุการณ์ในหอมา เขารู้สึกลำบากใจจนไม่กล้ารบกวนนางแล้วจริงๆ

ใครจะรู้ว่าเงิอวี่อี่กลับเอื่อยอ้อม "เรื่องนี้มีสิ่งใดยากเย็นกัน คินนี่เงิเองซื้อจ้อก็มาด้วย การกำจัดวิญญาณร้ายเป็นเจตนารมณ์ของเขาอยู่แล้ว นักพรตน้อยสองท่านนี้ก็คือศิษย์น้องของเขา ในเมื่อต้องปลอมตัวเป็นแขกท่องราตรีเข้าไป เจ้าแค่จดบัญชีค่าสุราของนักพรตน้อยไว้ในชื่อของเงิเองซื้อจ้อก็พอแล้ว"

เจวียเถียงกับชู้จ้อนึ่งอึ้งอย่างคาดไม่ถึง

"ไปเตรียมมาประเดี๋ยวนี้เลยแล้วกัน ยกสุราอาหารชั้นเลิศในหอโถ่เพ็งของพวกเจ้ามา สุราราคาแพงที่สุดในหอแห่งนี้คือชนิดใด"

เอ้อจี้ยิ้มแ้มหน้าบาน "ราคาแพงที่สุดก็ต้องเป็นสุราหลงเกาแล้ว ปกติแขกที่มาเยือนหอโถ่เพ็งของพวกเรามากมายเช่นนั้น จะมีแต่ผู้สูงศักดิ์ ตัวจริงเสียงจริงถึงสั่งสุราชนิดนี้ ส่วนราคานั้นหรือ หนึ่งร้อยยว่งเงินหนึ่งจอกเล็กเจ้าคะ"

เงิอวี่อี่เอ่ยปากสั่งโดยไม่กะพริบตา "เอามาหนึ่งกาใหญ่ก่อนนะ ยุ่ง่วนวายนานนักพรตน้อยทั้งสองคงจะหิวแย่แล้ว"

เจวียเถียงกับชู้จ้อลังเลอยู่บ้าง พอลองคิดทบทวนดูพวกเขาไม่มีเงินศิษย์พี่มีเงินตั้งมากมาย ค่าสุรามื้อเดียวคงมิใช่เรื่องใหญ่โตอะไรสำหรับอีกฝ่าย เอ้อจี้ผู้นี้คิดคำนวณแผนการไว้หมดแล้ว หากไม่ยอมให้ผลประโยชน์

กับนางลักหน้อยอาจจะเข้าไปตรวจสอบที่เรือนหลังไม่ทันจริง ๆ

"ถ้า...ถ้าอย่างนั้นก็ทำตามที่คุณชายหวังว่ามาเถอะ"

เอ๋อจี้ยอมทำตามคำสั่งด้วยความเต็มใจ "ทราบแล้วเจ้าคะ เดี่ยวสุราอาหารก็มา โชคดีที่เถ้าแก่ไม่อยู่ เรือนหลังจึงเข้าออกง่ายกว่าเดิม คุณชายกับท่านนักพรตทั้งสองรอสักครู่ ช้าน้อยจะไปเตรียมการข้างในให้พร้อม"

ผ่านไปไม่นานนักเหล่าหญิงงามแต่งกายงามพลั่วไสวสะกดสายตาก็ถือจานอาหารเข้ามา เพียงชั่วพริบตาก็มีอาหารอันโอชะส่งกลิ่นหอมกรุ่นวางเรียงเต็มโต๊ะ

เจวียเซ็งกับซี้จื้อยังคงตะลึงงันอยู่ แต่อดเอ่ยปากไม่ได้ว่า "เอ๋อคือ... คุณชายหวัง เมื่อครู่ท่านเพิ่งเจอเรื่องน่าตกใจมา กินสุราอาหารเลิศรสพวกนี้ให้รู้สึกดีขึ้นเถอะ ไม่...ไม่ต้องเกรงใจพวกเรา"

เถิงอวี้แสดงท่าทีอ่อนน้อมถ่อมตน "นี่เป็นอาหารที่ศิษย์พี่ของพวกท่านเลี้ยงเลยนะ ข้าผู้แซ่หวังไม่กล้าเสียมารยาท เพียงนั่งร่วมโต๊ะเป็นเพื่อนเท่านั้น"

"หากว่าท่านไม่ยอมกิน พวกเราก็ไม่กินเช่นกัน" เจวียเซ็งกล่าวพลางลุกขึ้นหยิบชามกับตะเกียบยัดเยียดใส่มือเถิงอวี้

เถิงอวี้ฝืนใจรับชามกับตะเกียบมา "ก็ได้ ความจริงข้าก็ได้หิวมากนักหรอก"

นางเปิดกาสุราก็ได้กลิ่นหอมประหลาดโชยมาปะทะจมูก จึงไม่รอช้ายกสุราหลงเกาจิบบ้างหนึ่ง พบว่าสุรากลิ่นหอมหวานและเข้มข้นร้อนแรงดังคาด ลอบคิดในใจว่าสุราชนิดนี้ราคาแพงก็มีเหตุผลอยู่ นางดื่มรวดเดียวเกือบครึ่งกาถึงรู้สึกสาแก่ใจ

เอ๋อจี้เห็นเถิงอวี้ขึ้นชอบ ก็ฉวยโอกาสไปยกมาให้อีกหนึ่งกา การกระทำเช่นนี้ตรงกับความต้องการของเถิงอวี้พอดี นางดื่มสุรา

อย่างสำราญใจไปสามกาจึงหยุดลง

หลังกินดื่มอิ่มเอมเปรมปรีดิ์ เอ้อจี้ก็เอ่ยว่า "ข้า่น้อยเตรียมพร้อมแล้ว พวกเราจะเข้าไปทางประตูหลัง เช่นนี้ถึงจะไม่สะดุดตา ท่านนักพรตทั้งสอง เปลี่ยนมาสวมเสื้อผ้าชุดนี้แล้วรีบตามข้า่น้อยไปเถอะ"

เพราะเพิ่งผ่านเหตุการณ์น่าตกใจมา เถิงอวี้อี้ไม่อยากตามไป ประสมโรงด้วยอีก จึงบอกกับเจวี่เซ่งและชีจ้อว่า "เรื่องเจวี่ยนเอ๋อร์หลี่ ต้องมอบให้พวกท่านแล้ว อาศัยความสามารถของศิษย์พี่พวกท่าน การช่วยคนคงไม่เหลือบ่ากว่าแรง ข้าไม่รู้เรื่องการใช้อาถาอาคม คงไม่ตามเข้าไปด้วยแล้ว"

นางกล่าวจบก็ตั้งท่าจะจากไป กลับโดนชีจ้อคว้าแขนเสียไว้ เถิงอวี้อี้ถามอย่างสงสัย "นี่ท่านทำอะไร"

ชีจ้อกระซิบบอกว่า "คุณชายหวังช่วยชีวิตข้าไว้ครั้งหนึ่ง ข้าเคยรับปากว่าจะช่วยท่านถอนห่วงรติวิญญาณ ท่านจากไปเสียตอนนี้อย่างไร ข้าก็คงคิดวิธีอื่นไม่ออกแล้ว ท่านเชื่อใจข้าเถอะ ข้าจะต้องทำได้ตามที่พูดไว้แน่นอน"

เถิงอวี้อี้นึกถึงก่อนหน้านี้ พวกเขาเกือบจะลงไปอยู่ในท้องปีศาจแล้ว ก็ดึงแขนเสื้อไปข้างหลัง "ให้ข้าเชื่อท่าน? คิดว่าข้ายังอยากโดนปีศาจไล่ตามอีกรอบหรือไม่เล่า"

ชีจ้อมีสีหน้าละอายใจเต็มเปี่ยม ทว่าเป็นตายอย่างไรก็ไม่ยอมปล่อยมือ พยายามหว่านล้อมทุกวิถีทาง และลากตัวเถิงอวี้อี้เข้าไปด้านในจนได้

พอมาถึงเรือนหลังของหอไฉ่เฟิง เอ้อจี้กล่าวทักทายบุรุษร่างสูงกำยำ ที่คอยเฝ้าประตูหลายคน จากนั้นนำพวกเถิงอวี้อี้เข้าไป

"สถานที่นั้นอยู่แถวหลังของห้องนอนทั้งหมด ตั้งแต่พวกข้า่น้อยรู้ว่า

ที่นั่นมีการเซ็นไหว้บูชา ก็แทบไม่เคยผ่านไปทางนั้นเลยเจ้าค่ะ"

ถึงอวี้อี้เดินไปพลางกวาดสายตามองไปพลาง มิน่าเล่าห่อใจเฟิงถึงมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วภายในระยะเวลาอันสั้น หอด้านหน้าจะใหญ่โตโอ่าก็แล้วไปเถิด แต่กระทั่งเรือนหลังยังประณีตงดงามไม่แพ้กัน เมื่อสายลมยามราตรีพัดโชยผ่านใบหน้า กระพุ่มดอกเสายาหน้าชั้นบันไดเสียงดังสวบสวบ ยิ่งเดินลึกเข้าไปมากเท่าไร สายลมก็ยิ่งให้ความรู้สึกเย็นเยือกมากเท่านั้น

เอ้อจี้ลู่บนสองข้างด้วยความหวาดกลัวจนตัวสั่น "คุณชายท่านนักพรต พวกท่านไม่รู้สึกรู้ว่าสถานที่นี้ น่าสะพรึงกลัวบ้างหรือ"

เจวียเซ็งสอต่อส่งไปทั่วบริเวณอย่างเคร่งเครียด จู่ๆ ก็มองเห็นเงาร่างสายหนึ่งกระโดดพรุดมาอยู่ตรงหน้า เอ้อจี้ก็เห็นเช่นกัน นางกำลังจะกรี๊ดร้องด้วยความตกใจ แต่โชคดีที่ชีจื่อเอามือปิดปากนางไว้แล้วกระซิบบอกว่า "ดูเหมือนจะเป็นนักพรตผู้หนึ่งนะ"

เจวียเซ็งสายตาเฉียบคมกว่าคนทั่วไป เฝ้ามองไปสองสามก้าวแล้วเอ่ยเรียกเบาๆ ว่า "ท่านนักพรตเฒ่า เป็นท่านเองรี"

คนผู้นั้นเหาะเหินแฉลบผ่านยอดไม้ จากนั้นพลิกร่างกระโดดลงมาถือแห่ขนจามรีด้ามหนึ่งไว้ในมือ เป็นลั่นเจิงไย่วที่ปลอมเป็นนักพรตเฒ่านั่นเอง ชีจื่อกับเจวียเซ็งถอนหายใจโล่งอก ต่างวิ่งกรูเข้าไปหา "ท่านนักพรตเฒ่า"

ลั่นเจิงไย่วสะบัดแห่ขนจามรี "เด็กดี ปีศาจตนนี้ร้ายกาจเหลือเกิน นักพรตเฒ่าผู้นี้เกือบหนีไม่รอดแล้ว"

เอ้อจี้มองสำรวจนักพรตเฒ่าตรงหน้าอย่างประหลาดใจ บอกว่า "เจิงอ่องชื่อจื่อมาด้วยไม่ใช่หรือ เหตุใดตรงหน้ากลับเป็นนักพรตตกอับท่าทางไม่จริงจังผู้หนึ่งได้"

ลินเจิงโย่วถามซีจื้อกับเจี๋ยเซิง "พวกเจ้ามาได้อย่างไร"

ซีจื้อกับเจี๋ยเซิงหันหลังแล้วซีไปทางเดียวกัน "คุณหนูเจิงเรียกแม่เล่า ที่ชื่อเอ้อจี้ผู้นี้ออกไปข้างนอก ทั้งๆที่ปลอบ เสียเวลาไปตั้งมาก จนเอ้อจี้ยอมเปิดเผยความจริงบางส่วน พวกเราก็เลยตามมาที่นี่ คิซยี่พี แล้วท่านมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร"

ลินเจิงโย่วมองไปทางเถิงอวี้ ส่วนเถิงอวี้ก็จ้องมองเขาอย่างเฉยชา

ลินเจิงโย่วลอบสังเกตเถิงอวี้้อย่างเงียบๆ แผลงคันคะเยอท่อใหญ่เน้นกินพื้นที่ไม่น้อย หากซ่อนไว้บนร่างอย่างไรก็ต้องมองเห็นร่องรอย แต่นางสวมเสื้อผ้าอย่างบุรุษชาวหู ในแขนเสื้อก็บร่งทำหุ้มข้อดูไม่เหมือนซ่อนอะไรไว้ได้ ส่วนองครักษ์ข้างกายผู้นั้นนอกจากสวมชุดเข้ารูปคล่องตัวแล้ว ยังไม่ถึงห่อผ้าอะไรไว้ในมือเลยด้วยซ้ำ เห็นได้ชัดว่าคีนี่ถึงแม้นางจะมาหาเขาเพื่อถอนคำสาป กลับไม่พกแผลงคันคะเยอติดตัวมา หลอกเอาของจากอารามชิงอวีนไปแล้วไม่ยอมคืน ทำเช่นนั้นยังหวังว่าเขาจะถอนห้วงรัตวิญญานให้อีกหรือไร

เดิมที่เขาตั้งใจจะถอนคำสาปให้นาง แต่ก็เปลี่ยนความคิดในชั่วพริบตา อธิบายด้วยสีหน้ายิ้มแย้มว่า "ที่นี่เป็นรังซ่อนตัวของเจ้าสิ่งนั้น ข้าลองตามหาทั่วลานกว้างแล้วรอบหนึ่งพบว่าที่แห่งนี้ดูเหมือนจะมีคนวางค่ายกลใหญ่เอาไว้เมื่อหลายปีมาแล้ว ไม่รู้ว่าค่ายกลเกิดช่องโหว่ได้อย่างไร ระยะนี้ถึงได้สะกดเจ้าสิ่งที่อยู่ข้างใต้ไม่อยู่ แต่ว่าข้าตามหาอยู่นานก็ยังไม่เจอตัวค่ายกล"

เจี๋ยเซิงกับซีจื้อเล่าเรื่องเมื่อครู่ด้วยน้ำเสียงร้อนใจ

ลินเจิงโย่วกระดกกันอย่างหงุดหงิด "เมื่อไรพวกเจ้าถึงจะรู้จักพูดเข้าเรื่องเสียทีนะ เรื่องสำคัญเช่นนี้เหตุใดถึงไม่พูดออกมาแต่แรก"

ซีจื้อยังเล่าเรื่องเจี๋ยนเออร์หนีหายตัวไป "คิซยี่พี ตอนท่านอยู่ใน

ชายอาคมเห็นเด็กสาวที่มีใบหน้าคล้ายชาวฮ้างหรือไม่ว่า

"ไม่เห็น" ลิ่นจึงโยวหันไปกวักมือเรียกเอ้อจี้ "ก่อนหินที่โดนทุบจนร้าวนั้น อยู่ที่นี่ได้กัน รีบนำทางให้พวกเราเร็วเข้า"

เอ้อจี้เข้าไปเฟ่งมองนักพรตเฒ่าใกล้ๆ ถึงพบว่าบนร่างเขามีกลิ่นหอม เบาบาง มือทั้งสองยังมีนิ้วเรียวยาวสะอาดสะอ้าน ยามพุดจาเห็นรอยยิ้ม ระบายเต็มใบหน้า ดูคล้ายคนสกปรกมอมแมมที่ได้กัน

นางเกิดมาเป็นคนสายตาเฉียบคมและช่างสังเกต คาดเดาได้อย่าง เลื่อนรางว่าเขาก็คือเจิงอ๋องซื่อจื่อผู้นั้น สองขาพลันอ่อนแรงขึ้นมา อย่างไม่ทราบสาเหตุ ไม่กล้าสอดส่องมองอะไรส่งเดชอีก นางก้มศีรษะ นำพวกเขาเดินไปข้างหน้า เอ่ยด้วยเสียงนุ่มนวลว่า "เชิญตามข้าหน่อยมา เจ้าคะ"

ซื่อจื่อรีบไล่ตามไป "ศิษย์พี่ กระบี่ของคุณชายหวัง..."

ลิ่นจึงโยวกกล่าวตบเท้า "ตอนนี้ช่วยชีวิตคนสำคัญกว่า เรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องไว้คุยกันทีหลัง"

เอ้อจี้พยักหน้าอย่างเป็นกังวลและสับสน "เจ๋ียนเอ๋อร์หลีเกรงว่า คงเคราะห์ร้ายมากกว่าเคราะห์ดี ท่านนักพรตโปรดช่วยตามหาคนโดยเร็ว ด้วยเถิดเจ้าคะ"

ซื่อจื่อกัดริมฝีปากแน่นพลางมองไปทางเจิงอ๋องซื่ออย่างจนปัญญา

เจิงอ๋องซื่อชำเลื่องมองแผ่นหลังลิ่นจึงโยวครู่หนึ่ง รู้อยู่แล้วว่าเขาคง จงใจกลั่นแกล้งนาง อยู่ที่นี่ต่อไปมีแต่จะเสี่ยงอันตรายมากกว่า ในเมื่อ ยังหาโอกาสไม่ได้ชั่วคราว ไม่สู้ออกจากหอไฉ่เฟิงไปก่อนค่อยว่ากัน

นางหันหน้าจากไปอย่างสง่าผ่าเผย เอ่ยปากบอกฮั่วทิวว่า "หมดเรื่อง ของพวกเราแล้ว ไปเถอะ"

ไม่คาดคิดว่าเดินไปไม่กี่ก้าวที่จู่ก็วิ่งเข้ามาวิ่งตัวนางไว้อีก "คุณชายหวัง ท่านจะไปไม่ได้นะ"

ครั้งนี้เถิงอวี้ยังไม่ทันดำคน ลั่นเจิงโยวก็หยุดฝีเท้าแล้วมองที่จื่อ อย่างประหลาดใจ "เจ้าจะทำอะไร"

ที่จื่อตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะไม่ปล่อยเถิงอวี้ไป "ถ้าอยากช่วยชีวิต เจรียนเออร์ลี่ จะขาดคุณชายหวังไปไม่ได้เด็ดขาด"

เถิงอวี้ก็ออกแรงดึงแขนเสื้อไปด้านหลัง "ข้าไม่รู้วิชาเต้าสักหน่อย ท่านมาดึงตัวข้าไว้ด้วยเหตุใด คืบนี้ข้าเจอมากเกินพอแล้ว หากท่าน ยังไม่ปล่อย ข้าจะไม่เกรงใจแล้วนะ!"

ตอนแรกฮั่วชิวเข้าใจว่าเถิงอวี้ล้อเล่น ดังนั้นจึงยังไม่เคลื่อนไหว ครั้งนี้พอเห็นคุณหนูมีโทสะขึ้นมาจริงๆ ก็ไม่รอช้าเตรียมเงื้อมมือฟาดที่จื่อ

ที่จื่อมัวแต่ยุ่งกับการขี้อยู่เถิงอวี้ ไม่มีเวลามาสสนใจด้านหลัง เจรียนเซ็งที่อยู่ไกลสุดช่วงขณะนั้นพุ่งเข้ามาไม่ทัน ฝ่ามือของฮั่วชิวเกือบจะ ชัดโดนที่จื่อแล้ว กลับมีแขนข้างหนึ่งยื่นเข้ามาจากด้านข้าง คว่ำหมับเข้าที่ ข้อมือฮั่วชิว

ฮั่วชิวรู้สึกปวดแปลบที่ข้อมือ ตระหนักได้ว่าคนผู้นั้นวรยุทธ์ไม่ธรรมดา ตั้งใจจะชักมือกลับ เมื่อเงยหน้าขึ้นมาถึงเห็นว่าเป็นลั่นเจิงโยว "ชื่อจื่อ..."

ในดวงตาลั่นเจิงโยวปราศจากรอยยิ้ม "เขาเป็นคนของอารามชิงอวีน ทำความผิดย่อมมีข้าคอยสั่งสอน เจ้านับเป็นตัวละครอะไร กล้าทำตัวไร้มารยาท ต่อหน้าข้ารี"

ฮั่วชิวถอนตัวกลับไปอย่างลนลาน ลั่นเจิงโยวมีสีหน้านิ่งขริมน ขยิบโอภาสจูโจมเข้ากลางอกเขา กระบวนท่านี้พละกำลังมากล้น

ฮั่วชิวกระโดดหลบไปด้านหลังได้อย่างหวุดหวิด โชคดีกำลังภายใน

ไม่อ่อนด้อยจึงหลบเลี่ยงการโจมตีครั้งนี้ไปได้

คนทั้งสองปะทะแค่กระบวนท่านี้ก็ผล่อออกจากกัน เถิงอวี่อึ้งมองแล้ว
อกสั่นขวัญแขวน กลัวอยู่อย่างเดียวว่าฮั่วชิวจะเสียเปรียบ นางตัวสลายตามอง
ลินเจิงโยวแล้วเอ่ยว่า "ฮั่วชิว ไม่ต้องไปยุ่งกับเขา พวกเราไปเถอะ"

ใครจะรู้ว่าซีจื้อยังไม่ยอมปล่อยมือ เขามองหน้าเถิงอวี่อึ้งทั้งน้ำตา
เอ๋อคลอ "คุณชายหวัง ขอร้องท่านเชื้อข้าสักครั้ง ขอร้องท่านอย่าไปเลย
ท่านอยู่ต่ออีกสักนิด ข้าจะต้องหาวิธีได้แน่"

ลินเจิงโยวกล่าวด้วยสีหน้าไร้ความรู้สึก "ปล่อยคุณชายหวังแล้ว
เดี๋ยวนี้"

ซีจื้อยังคงตื้อตึงไม่ยอมปล่อยมือ

ทันใดนั้นเองก็มีเสียงผิดปกติดังลอยมาจากด้านหน้า ลินเจิงโยว
หมดความอดทนแล้ว เขาหันหลังกลับเดินจ้ำไปต่อ เสียงเข้มงวดดุจน
เอ่ยขึ้นว่า "ถ้ายังแยกแยะถูกผิดไม่ได้อีก กลับไปก็รับโทษกับบริเวณครึ่งปี
แล้วกัน!"

เจวี่ยเซ็งกระหึ่มทำอย่างร้อนใจ "ซีจื้อ ท่านนักพรตเฒ่าโกรธแล้วนะ
รีบปล่อยคุณชายหวังไปเถอะ คุณชายหวังไม่เต็มใจอยู่ต่อ เหตุใดเจ้าต้องไป
บีบบังคับเขาด้วย"

เถิงอวี่อึ้งพยายามแกะนิ้วมือซีจื้อออก ซีจื้อส่ายหน้าทั้งน้ำตา ส่วนอ้อจี้
ก็ตัวสั่นนั่งงกขณะเดินนำลินเจิงโยวไปข้างหน้า ซีจื้อเงยหน้ามองครูหนึ่ง
ก็ดกกำลังภายในทั้งหมดที่มีลากเถิงอวี่อึ้งให้เดินไปด้วยกัน

เถิงอวี่อึ้งกลางแคลงใจไม่หาย โดนซีจื้อลากไปได้สองก้าวก็โบกมือให้
ฮั่วชิวที่อยู่ด้านหลังว่าไม่เป็นอะไร หลังพบปะพูดคุยกันมาหลายครั้งนางรู้ว่า
นักพรตน้อยทั้งสองคนจิตใจอ่อนโยนมีเมตตา เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วซีจื้อ

เป็นคนนิสัยสุขุมหนักแน่นกว่า แต่เสียกิริยาขึ้นมาจะทันหันเช่นนี้จะต้องมีเหตุผลของเขาแน่

นางจึงเปลี่ยนท่าที่จากถูกคุกคามเป็นเกลี้ยกล่อม "ท่านจะทำสิ่งใดกันแน่ หืม? ไม่สะดวกจะพูดเสียงดังๆ กระซิบบอกข้าแทนก็ได้"

ที่จ้อเอาแต่ส่ายหน้าปฏิเสธ ลากเลี้ยววิ่งเร่งเดินตามพวกลิงเงี้ยวไป

เอ๋อจ้ะนำทางพวกเขามาถึงส่วนลึกของเขตเรือนหลังแล้วหยุดฝีเท้า เดินต่อไปข้างหน้าอีกนิดก็เป็นที่ตั้งของห้องพระที่เสียบสงบ ที่จ้อคิดว่าเล็งอวี่อี่คงไม่หนีไปที่ใดชั่วคราวในที่สุดก็ยอมปล่อยมือ ส่วนตนเองกลับหลบไปอยู่ในมุมมืดไม่รู้ว้าแอบทำอะไร

เล็งอวี่อี่ยิ่งรู้สึกถึงความผิดปกติจึงเอ่ยเรียกด้วยเสียงสูงขึ้น "นักพรตที่จ้อ?"

ที่จ้อที่อยู่อีกทางนั้นส่งเสียงอู้้อตอบกลับมามีว่า "ข้าไม่เป็นไร คุณชายหวัง ท่านรออีกสักหน่อยนะ"

เอ๋อจ้ะลักประตูห้องพระที่บุษารูปปั้นเทพเด็ก กล่าวกับลิงเงี้ยวอย่างขลาดกลัว "ทางเข้าโพรงใต้ดินอยู่ในนั้น ด้านหลังโตะบูชาตัวนั้นเจ้าคะ ครานี้ช่วงนี้มีขุดโพรงไปจนเจอกับหินก้อนใหญ่"

ลิงเงี้ยวเหลียวมองไปโดยรอบแล้วก้าวขึ้นบันได ผูกเสื้อคลุมยาวไว้ที่เอวก่อนหันไปบอกเจี๋ยเซ่งกับที่จ้อว่า "สถานที่นี้ไต่ปีศาจปกคลุมหนาแน่นมาก พวกเจ้าตามข้าเข้าไป จัดวางคนตามปกติ คนหนึ่งเฝ้าตำแหน่งขาน คนหนึ่งเฝ้าตำแหน่งชวีน รอจนไต่ยีนข้าออกคำสั่ง พวกเจ้าค่อยโยนตาข่ายทองคำมานหิ้วออกไป"

เจี๋ยเซ่งขานรับทันที ส่วนที่จ้อกลับเอ่ยด้วยเสียงสั้นๆ "ข้าคงตามไปด้วยไม่ได้แล้ว นิ้วก้อยข้ากระตุกหัก ร่ายคาถาไม่ได้ ถือกระบี่ก็ไม่ไหวด้วย ต้อง

หาคนมาแทนที่ข้าแล้ว"

ลื่นเชิงโยกกับเจ็ยเชิงต่างตกใจถ้วนหน้า เถิงอวี่อู้ก็รู้สึกประหลาดใจ พิกัด เมื่อครู่ตอนที่จื้ออวี่อู้ตัวนางไว้ นิ้วมือทั้งสิบยังอยู่ดี เหตุใดพอบอกว่า หักก็หักได้ง่ายๆ

ลื่นเชิงโยกไปลากตัวที่จื้ออวี่อู้ออกมาจากมุมมืด ที่จื้ออวี่อู้ประคองมือขวาไว้ อย่างระมัดระวัง เจ็บปวดจนใบหน้าบิดเบี้ยวเหยเก

ลื่นเชิงโยกยกมือของเขาขึ้นมาดู ก็เห็นว่านิ้วก้อยมือขวาโค้งงอผิดรูป สีหน้าลื่นเชิงโยกเปลี่ยนไปเล็กน้อย รีบหยิบขวดยาจากในอกเสื้อมาให้ ที่จื้ออวี่อู้กินอย่างรวดเร็ว อาศัยแสงสลัวตรวจดูบาดแผลคร่าวๆ "เหตุใด ถึงไม่ระวังตัวเช่นนี้ นิ้วหักไปเมื่อใดกัน"

"ตอนข้าประลองอาคมกับปีศาจอยู่ในหอ ไม่ทันระวังนิ้วโดนหนึบ จนหัก ท่านนักพรต ยามนี้ช่วยชีวิตคนสำคัญว่า ข้าเป็นเช่นนี้คงรักษา ค่ายกลไม่ได้แล้ว คงต้องหาใครอีกคนที่ใช้ของวิเศษได้เข้ามาทำหน้าที่แทน"

ลื่นเชิงโยกเข้าใจกระจ่างโดยพลัน เขามองปราดไปทางเถิงอวี่อู้คู่หนึ่ง จงใจถามที่จื้ออวี่อู้ว่า "เจ้าก็พูดง่ายนะสิ ยามคับขันเช่นนี้จะไปหาผู้ที่ใช้ของวิเศษได้จากที่ไหน"

ที่จื้ออวี่อู้หันกลับไปชี้เถิงอวี่อู้ เอยด้วยน้ำเสียงร้อนรน "คุณชายหวัง รู้วิธีใช้งานของวิเศษ อีกอย่างของที่อยู่ในมือนางขึ้นนั้นยังไม่ใช่ของวิเศษ ธรรมดาๆ ด้วย"

เถิงอวี่อู้ก็พอฟังลู่ทางออกตั้งนานแล้ว แต่เพราะนางมัวตื่นตระหนก ตกใจ จึงไม่กล้าเชื่อว่าเป็นความจริงไปในชั่วขณะเท่านั้น

ลื่นเชิงโยกแค้นเสียงหัวเราะ "ของของคุณชายหวังขึ้นนั้น? ก็แค่ กระบี่หยกมรกตมิใช่หรือไร ยามนี้ยังโดนห้วงรัตติกาล ไม่ต่างอะไรกับ

ของไร้ค่าเลย"

ชีจ้อยรีบเอ่ยขึ้นว่า "ท่านนักพรต...ศิษย์พี่ถอนห่วงรัตติญาณให้นางก็ใช้ได้แล้ว ศิษย์พี่ท่านลืมไปแล้วหรือ ครั้งก่อนปีศาจตนไม้ตนนั้นใกล้จะกลายเป็นมาร คุณชายหวังยังใช้กระบี่หยกมกรตตัดกรงเล็บมันได้ข้างหนึ่ง เห็นชัดๆ เลยกว่ากระบี่เล่มนี้มีฤทธิ์เดชมากเพียงใด ที่สำคัญมันยอมรับเฉพาะเจ้านายของตนเอง มีแค่คุณชายหวังที่ใช้กระบี่เล่มนี้ได้!"

ลินเจิงโยกหัวรู้สึกสุดจะทนแล้ว เขาตวาดตบตบเสียงดังลั่น "นางให้ผลประโยชน์อันใดกับเจ้านัก! เจ้าถึงขั้นยอมหักนิ้วตนเองแล้วบีบให้ข้าถอนห่วงรัตติญาณให้นาง"

พอคำพูดประโยคนี้หลุดออกมาทุกคนต่างสะดุ้งตกใจ เจวี่เซิ่งมองมือที่บาดเจ็บของชีจ้อยอย่างไม่อยากจะเชื่อ "ชีจ้อย? เจ้า...เจ้าจริงจังกับนิ้วตนเองเลยหรือ"

ชีจ้อยโบหน้าขีดขาว เหลียวซ้ายแลขวาด้วยความร้อนใจแล้วเบี่ยงประเด็น "เรื่องนี้จะรอช้าไม่ได้ หากถ่วงเวลาไปมากกว่านี้เกรงว่าคงช่วยเจวียนเอ๋อร์หลีไม่ทันแล้ว"

เถิงอวี้ก้าวเดินฉับๆ มาถึงข้างกายชีจ้อย มิน่าเล่าที่ชีจ้อยบอกว่าคืนนี้จะต้องช่วยถอนห่วงรัตติญาณให้นางได้แน่นอน นางคิดว่าเขาพูดจาล้อเล่น ใครจะรู้ว่าเขากลับทำเรื่องเช่นนี้ออกมาได้

นางจับแขนชีจ้อยขึ้นมาเพ่งพินิจดูอย่างละเอียดแล้วถอนหายใจเอืออใหญ่ "ท่านเสียสติไปแล้ว?"

ชีจ้อยกัดริมฝีปากแน่น "คุณชายหวัง ขอบคุณที่ท่านช่วยชีวิตข้าไว้ ศิษย์พี่ ตอนนั้นคงต้องให้คุณชายหวังช่วยท่านรักษาค่ายกลแล้ว"

ลินเจิงโยกกล่าวด้วยสีหน้าบึ้งตึง "เจ้าปักใจเชื่อว่าข้าจะไม่มีทาง

ถอนห่วงรั้ววิญญาณให้นาง เจ้ารู้ตัวหรือไม่ว่าโง่เขลาจนเกินเยียวยาแล้ว!"

ที่จ้อหลังเหิงเยินเยียบ เห็นได้ชัดเจนที่กำลังปวดแผลอย่างยิ่ง

ลื่นเฉิงโย่วหมักลั่นโทสะมองหน้าถึงอวี้วี้ เดิมทีคิดจะบีบให้นาง
คืนแมลงร้ายเหล่านั้นกลับมาก่อน ที่จ้อก็เรื่องยุ่งยากขึ้นมาเช่นนี้ จำใจ
ต้องถอนห่วงรั้ววิญญาณให้นางแล้ว "ช่างเถอะ เอาของออกมาสิ"

ที่จ้อเอ่ยว่า "เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับคุณชายหวัง นี่เป็นวิธีที่ข้าคิดออกมาเอง"

"เจ้าหุบปากซะ!"

ถึงอวี้วี้ถึงตาใส่ลื่นเฉิงโย่ว มาถึงวันนี้แล้วนางไม่ยากเย็นมือ
ลื่นเฉิงโย่วมาช่วยถอนคำสาปเลยจริงๆ แต่หากไม่ถอนคำสาปเท่ากับว่าที่จ้อ
ต้องเสียแรงเปล่า ดังนั้นนางจึงหยิบกระบี่หยกมรกตออกมา "ท่านนักพรต
กล่าวคำสาปโทษศิษย์น้องได้อย่างไร ถ้าไม่ใช่เพราะท่านไร้น้ำใจ เขาคงไม่ต้อง
ใช้วิธีโง่เขลาเช่นนี้หรอก"

ลื่นเฉิงโย่วจ้องหน้าถึงอวี้วี้ ยื่นมือไปรับกระบี่ของนางมา ก่อน
ชูสองนิ้วขึ้นลากผ่านส่วนคมของกระบี่ ประกายแสงริบหรี่ปรากฏวูบ
ตัวกระบี่ที่เคยเป็นสีเทาหมุกกลับแวววาวสะดุดสายตาอีกครั้ง

ถึงอวี้วี้รับกระบี่หยกมรกตคืนมา รู้สึกดีใจเป็นล้นพ้นเมื่อได้ของล้ำค่า
กลับคืน ทำให้นางลืมความหงุดหงิดที่มีต่อคนตรงหน้าไปชั่วคราว

ลื่นเฉิงโย่วสังเกตเห็นสีหน้าของนาง "ความจริงตอนเจ้าช่วยชีวิตที่จ้อไว้
ข้าก็ตั้งใจจะถอนห่วงรั้ววิญญาณให้ตั้งนานแล้ว แต่ขอแรกเจ้าไม่ยอมคืน
แมลงคันคะเยอ ขอสองช่วงเวลาหน้าสิ่วหน้าขวานเจ้าก็ยังไม่ลืม
กระบี่หยกมรกต ข้าจึงรู้สึกอวยากรู้สึกเห็นขึ้นมาชั่วขณะ จงใจแหย่เจ้าเล่นๆ
เท่านั้น"

ถึงอวี้วี้ใจเต้นโครมคราม หลังจากตื่นขึ้นมากลัวว่าคนจะมองเห็น

ความผิดปกตินั้นก็เลยไม่เอ่ยถึงที่มาของกระบี่เล่มนี้กับผู้ใดเลย คำพูด
ลื่นเชิงโย่ยมีความนัยแอบแฝง หรือเขากำลังสงสัยอะไรเข้าแล้ว

นางจึงทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้ "นี่เป็นของที่ท่านแม่ซำทิ้งเอาไว้ให้ ซำคิดถึง
ท่านแม่ ถึงได้ทะนุถนอมและให้ความสำคัญกับมันมาก ท่านนักพรตเคยชิน
กับการเรียกลมเรียกฝนได้ คงไม่รู้ว่า 'ของล้ำค่า' คืออะไร ซำพูดเช่นนั้นให้
ท่านนักพรตฟัง ไม่ว่าจะว่าท่านนักพรตจะเข้าใจ"

ลื่นเชิงโย่ยยกมูมปากขึ้นเล็กน้อย "คุณชายหวังพูดจาจะฉาน
คล่องแคล่วอย่างที่ซำคิดไว้จริงๆ ท่านหลอกเอาแมลงคันคะเยอของ
อารามชิงอว้นไปมากถึงเพียงนั้นอย่างไม่มีเหตุผล ซำแค่ลงโทษเพียงเล็กน้อย
เท่านั้น ท่านจะบอกว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมหรือ"

เลิงจื่ออ๊วช่วยโอกาสค้อมกายคำนับพร้อมเอ่ยยิ้มๆ ว่า "เรื่องในวันนั้น
ต้องโทษซำน้อยที่ไม่ว่ามีสิ่งใดมาดลใจ ซำน้อยปิดประตูสำนักตนอยู่ในจวน
รู้สึกเสียใจกับการกระทำของตนเองอย่างยิ่ง คืบนี้มาหาท่านนักพรตเพราะ
อยากมากล่าวขออภัย แมลงคันคะเยอที่ได้ไปในวันนั้นซำน้อยไม่ทันระวัง
ทำหายไปสองสามตัว ส่วนที่เหลือจะเป็นดังหยกคันแคว้นจ้าว ครั้งนี้
โปรดให้อภัยซำน้อยด้วยเถอะ"

ลื่นเชิงโย่ยแสสร้อยตามองมีอนาง "แมลงนั้นอยู่ที่นี่ใด"

"วันนี้ซำน้อยรีบร้อนออกจากบ้าน ลืมหยิบติดตัวมาด้วย แต่ซำน้อย
กล้ารับรองเลยว่าพรุ่งนี้จะนำส่วนที่เหลือส่งคืนให้อารามของท่าน"

ลื่นเชิงโย่ยตอบอย่างประซดประซัน "แมลงคันคะเยอไม่กี่ตัวที่ 'ทำหาย'
ไปนั้นปานนี้เจ้าคงเอาไปใช้งานหมดแล้ว เจ้าเอาแมลงคันคะเยอไปเพราะ
คิดทำเรื่องชั่วช้าอันใด ซำเองก็คร้านจะเข้าไปก้าวก่าย แต่ทางที่ดีเจ้าอย่าดึง
อารามชิงอว้นเข้าไปพัวพัน ไม่อย่างนั้นซำไม่มีทางปล่อยเจ้าไปนะ"

ถึงอวี้อี้แค้นเสียงฮึดฮัดอยู่ในใจ ทว่าสีหน้ากลับเคร่งขรึมจริงจัง "ข้าน้อยไม่เคยทำเรื่องชั่วช้า"

ลินเจิงโย่วเหล่ตามองถึงอวี้อี้อย่างดูแคลน "เมื่อครุ่นนี้เจ้าบอกว่า จะมาขอภัยข้า แค่ว่าพูดลอยลมไม่กี่คำเช่นนี้ ก็นับว่าเป็นการกล่าวขอภัย แล้ว?"

"จะใช้อย่างไร ข้าน้อยขอภัยต่ออารมณ์ของท่านจากใจจริง"

แม้นางจะกล่าววาจาเช่นนี้ แต่ร่างกายกลับไม่ขยับเขยื้อน

ลินเจิงโย่วเผยรอยยิ้มแฝงความหมายลึกซึ้ง "เจ้าคงไม่นึกว่า ข้าจะไม่ให้เจ้าชดใช้กรรม"

ถึงอวี้อี้คิดคำนวณในใจ นางได้แมลงคันคะเยอมาเปล่าๆ ฝูงหนึ่ง คืบนี้กระปี่หยกมรกตก็ถูกถอนคำสาปเรียบร้อย พอคืบให้ละเอียดแล้ว ไม่ได้ขาดทุนเลย

แต่ลินเจิงโย่วที่อยู่ดีๆ ก็โดนคนวางแผนหลอกเอาแมลงไปจะต้อง รู้สึกขุ่นเคืองมากเป็นแน่ คนผู้นั้นสยโย่หึงจองหอง หากคืบนี้ไม่ทำให้เขา พอใจ วันหน้าคงมาหาเรื่องนางอีก

ต่อไปนางยังต้องใช้ชีวิตอยู่ในเมืองฉางอัน การล่องเกิณลินเจิงโย่ว ไม่เป็นผลดีกับนางเลย แต่การขอภัยเองไม่ใช่หรือ ถือว่าขอภัยต่อ ท่านนักพรตชิงชวีจื่อแล้วกัน เมื่อออกจากหอโถ่เฟิงไป นับจากนี้นางกับ ลินเจิงโย่วจะไม่มีทางเข้ามาเกี่ยวข้องกันอีกเด็ดขาด

นางมองหน้าลินเจิงโย่วพร้อมยิ้มแยมจนตาหิ่ ท่องอยู่ในใจว่า ขอขอบคุณท่านนักพรตชิงชวีจื่อมากที่มอบแมลงคันคะเยอให้ จากนั้น ค้อมกายขอภัยเสมือนเขาเป็นชายชราผู้หนึ่ง

ทันใดนั้นก็มีเสียงกระแทกหนักๆ ดังมาจากใต้โตะบูชาในห้องพระ

ลินเจียงโย่วหันหลังให้แล้วเดินจากไป "ตอนนี้ข้ากำลังยุ่งกับการจับปีศาจ รอให้ข้ามีเวลาร่างเจ้าค่อยมาทำความเคารพแล้วกัน ข้าจะรอ"

เขากล่าวจบก็เร่งเดินไปหน้าไต้เบงชฺา เพียงค้อมกายลงก็หายตัวไป
เจวียเซ็งรีบเดินตามเข้าไป "คุณชายหวัง เร็วเข้า"

เถิงอวี่อี้ชักกระบี่ออกจากฝัก กลับได้ยिनลินเจียงโย่วพุดตังมาจาก
ในห้อง "ไม่ต้อง คุณชายหวัง ข้าถอนหว่งรัตติญาณให้เจ้าแล้ว ในเมื่อ
เจ้าบรรลุป่าหมาย ก็กลับจวนไปได้"

"กลับจวน?" เถิงอวี่อี้เหลือบมองที่จี้อี้ที่ยังยืนเหม่ออยู่ข้างๆ
"นักพรตน้อยที่จี้อี้ได้รับบาดเจ็บ ไม่ต้องให้ข้าช่วยรักษาค่ายกลแล้วหรือ"

เสียงลินเจียงโย่วลอยมาไกลๆ "ที่นั่นอันตรายมาก ใช้ของวิเศษเป็นโชว์ว่า
จะรักษาค่ายกลไว้ได้ อีกอย่างข้าไม่มีนิสัยชอบให้สตรีมาช่วยรักษาค่ายกล
เจ้าจะไปทีใดก็ได้ไป อย่าตามข้ามาก็พอแล้ว"

พริบตาเดียวลินเจียงโย่วกับเจวียเซ็งก็หายไปทั้งคู่ ซี้จ้อมองไต้เบงชฺา
ในห้องอย่างวิตกกังวล

เถิงอวี่อี้ตรวจดูมือขวาของซี้จ้ออีกครั้ง พบว่านิ้วก้อยที่หักของเขา
บวมช้ำจนแทบดูไม่ได้

"ต้องรีบจัดการบาดเจ็บโดยเร็ว ไม่เช่นนั้นอาการจะเรื้อรังไม่หายขาด
เจ็บมากใช่หรือไม่ ข้าจะพาท่านไปพบหมอก่อน"

ซี้จ้อส่ายหน้าอย่างหนักใจ "คุณหนูเถิง ข้าไปไม่ได้ ค่ายกลนี้สามารถ
ตั้งมั่นอยู่ตรงนี้ได้เกือบร้อยปี ปีศาจที่สะกดไว้จะต้องร้ายกาจไม่ใช่เล่น ตอนนี้
ขาดคนรักษาค่ายกลไปคนหนึ่ง ข้าเป็นห่วงว่าพวกศิษย์พี่จะมีอันตราย
ส่วนตัวข้าท่านวางใจได้ ศิษย์พี่ให้ข้ากินยาไป 'ไม่เจ็บมากแล้ว' เขาใช้
มืออีกข้างหนึ่งเขีตตรงหางตา บ่นพึมพำว่า 'ศิษย์พี่จะต้องโกรธมากแน่'

ตอนเดินไปยังไม่หันกลับมามองข้าสัณนิท"

ถึงอวี่ก็กระดกขึ้นแสดงความประหลาดใจ เด็กผู้นี้มีนิสัยดีอรันดีแท้ ตอนแรกก็ยอมหักนิ้วตนเองเพื่อช่วยนางถอนห่วงรั้ววิญญาน มาคราวนี้ยังรออยู่ที่นี้โดยไม่สนใจนิ้วที่บาดเจ็บของตน

"ศิษย์พี่ของท่านจะโกรธก็เป็นเรื่องของเขา ท่านไม่อาจร้ายคาถาและไม่อาจถือกระบี่ได้ อยู่ที่นี่ไปก็ไม่มีประโยชน์ เหตุใดไม่ใช้โอกาสนี้ไปทำแผลรักษาอาการบาดเจ็บ อย่างไรก็ตามนี้ก็มีโรงหมออยู่ เดินทางไปกลับเสียเวลาไม่มากหรอก"

ชี้อ้อยหน้าอย่างตึงตัน "ถึงข้าจะบาดเจ็บไปนิ้วหนึ่ง แผลผ่าตาข่ายกลก็นับว่าเกินพอแล้ว"

ถึงอวี่ก็เหล่ตามองเขา "ท่านเคยคิดบ้างหรือไม่ เมื่อครูศิษย์พี่ของท่านจงใจไม่เรียกท่านเข้าไปด้วย บางทีคงอยากให้ท่านรีบใช้โอกาสนี้ออกไปจัดการบาดแผล"

ชี้อ้อยหน้าตาคุปเล่งประกายสดใส "ใช่แล้ว ดูเหมือนศิษย์พี่น่าจะทำเพราะเหตุนี้จริงๆ นั่นละ ศิษย์พี่ปากบอกไม่ยอมให้อภัย แต่ว่าดีกับข้าและเจวี่ยเซ่งมาตลอดเลย"

ดี? ถึงอวี่ก็ส่งเสียงเย้ยหยันอยู่ในใจ นางแค่พูดจาไปเรื่อยเปื่อย ตั้งใจเกลี้ยกล่อมให้ชี้อ้อยออกไปรักษาอาการบาดเจ็บ ผู้ใดจะรู้ว่าชี้อ้อยกลับมาโอกาสขึ้นชมลิ้นเชิงโย้วได้ หากคนผู้นั้นเป็นคนดี บนโลกใบนี้คงไม่มีคำว่าคนชั่วแล้ว

พอชี้อ้อยรู้สึกว่ารำจะมีชีวิตชีวา คำพูดคำจาก็เพิ่มมากขึ้นไปด้วย "ศิษย์พี่ต้องคิดว่ามีแค่ตนเองก็พอรับมือกับปีศาจได้แล้วถึงพูดเช่นนั้น แต่ท่านอาจารย์ผู้เฒ่าเคยบอกไว้ว่านอกตาข่ายกลจะขาดคนเฝ้าไม่ได้เด็ดขาด

ดังนั้นข้าไม่มีทางไปจากที่นี่"

เอ้อจี้กแขนงกอดอกแน่นแล้วขยับเข้ามาใกล้พวกเขา "ปกติก็จะรู้สึกว่ที่นั่นพลังอินเข้มข้น แต่ก็ไม่น่าเย็นยะเยือกเป็นถ้ำน้ำแข็งเท่านี้ คุณชายท่านนักพรต ข้าไม่อยากกลัวจะแยะอยู่แล้ว เมื่อใดจะกลับไปหาด้านหน้าหรือเจ้าคะ"

เสียงของนางยังไม่ทันเจียบหายไป ผ่าคลุมโตะบูชาก็ระเบิดขึ้นมาโดยไร้ลมพัด แสงโคมไฟสลัวเลื่อนรางส่องสะท้อนใบหน้าของรูปปั้นเทพเด็กทองคำให้ดูมีดมนน่าพรันพริ้ง

เถิงอวี้จี้จ้องมองไปรอบตัว จู่ๆ ได้ยินเสียงฮัววี่วี่ตะคอกดังลั่นหันหน้าไปมองก็เห็นเอ้อจี้พยายามเข้ามาประชิดแผ่นหลังนาง

เถิงอวี้ถามอย่างประหลาดใจ "เอ้อจี้ นี่เจ้าจะทำอันใด"

เอ้อจี้สั่นสะท้านไปทั้งร่าง "ไม่รู้เป็นเพราะเหตุใดถึงรู้สึกหนาวไปหมดเลยเจ้าคะ ทว่าทั้งห้องมีเพียงข้างกายคุณชายหวังที่คอยอบอุ่นขึ้นมาสักหน่อย"

ชีจื้อตบหน้าผากนึกขึ้นได้ "คุณชายหวัง กระบี่เล่มนี้ช่วยขับไล่สิ่งชั่วร้ายได้ วิญญาณร้ายทั่วไปไม่กล้าเข้าใกล้ท่าน เอ้อต้าเหนียงจะสัมผัสได้ว่าข้างกายท่านอบอุ่นก็มีแปลก แต่ถึงจะเป็นของวิเศษเช่นนี้ ก็ปกป้องได้แค่ท่านเพียงผู้เดียว เจ้าสิ่งที่อยู่ข้างไฉนมีพลังชั่วร้ายมากอย่างไม่ต้องสงสัย ศิษย์พี่พูดถูกแล้ว ที่นี้อันตรายมาก พวกท่านต้องไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด"

เถิงอวี้ถามขึ้นว่า "หากพวกเราไปแล้ว ท่านผู้เดียวจะรับมือไหว? ไม่กลัวบ้างหรือ"

ชีจื้อตอบมั่นใจ "ไม่กลัว ข้าเป็นถึงนักพรตน้อยชานซิง ศิษย์ของท่านนักพรตซิงชีจื้อ ที่ผ่านมามีแต่พวกสิ่งชั่วร้ายหวาดกลัวข้า ไม่มีเหตุผลให้ข้าต้องหวาดกลัวพวกมัน"

ถึงอวี้อี้ออกกับอ้อจี้ว่า "เจ้าลองไปอยู่ข้างๆ ท่านนักพรตน้อย ดูซิว่าข้างกายเขาอบอุ่นหรือไม่"

อ้อจี้ลองทำตามที่ท่านบอก แล้วก็รีบวิ่งกลับมาทันที วิ่งไปตัวสั่นไป "หนาว หนาวมากเลยเจ้าคะ"

ถึงอวี้อี้อื้มอดคิ้วมุ่น พลังตะบะของชี้อี้อไม่พอจะรับมือกับสถานการณ์นี้ อย่างเห็นได้ชัด

ชี้อี้อมองออกว่าถึงอวี้อี้อื้มเลอยู่ จึงก้มหน้าหยิบแผ่นยันต์ออกจากอกเสื้อ สะบัดไหวตามแรงลมวูบเดียว เปลวไฟสีน้ำเงินก็ถูกพื้ตรงปลายนิ้ว "อ้อต้าเหยิง เมื่อครู่ข้ายังไม่ได้ร้ายคาถา ท่านลองดูอีกที รอบตัวข้าอบอุ่นขึ้นแล้วใช่หรือไม่"

อ้อจี้แผ่นหนีออกมานอกห้องพระอยู่ก่อนแล้ว "ท่านนักพรต ท่านค่อยๆ เล่นสนุกไปเองเถอะ อ้อต้าเหยิงต้องกลับไปหอด้านหน้าแล้ว คุณชาย หากท่านยังไม่ไป ข้าน้อยขอตัวก่อนนะเจ้าคะ"

ถึงอวี้อี้อื้ตะโกนถาม "เจวียนเออร์หลีเป็นตายไม่รู้ชะตากรรม เจ้าเป็นแม่เล่าดูแลนาง จะจากไปอย่างสบายใจเช่นนี้นะหรือ!"

อ้อจี้ส่งเสียงตอบมาแต่ไกล "ข้าน้อยหนึ่งจับปีศาจไม่เป็น สองกำจัดวิญญาณร้ายไม่ได้ อยู่ที่นี่ตอนนอกจากช่วยอะไรไม่ได้แล้ว ไม่แน่ว่าต้องเอาชีวิตตนเองไปเสี่ยง ถึงอย่างไรก็มีนักพรตอารามชิงอีวนอยู่ที่นี่ ข้าน้อยมีอะไรต้องกังวลใจเล่า"

ถึงอวี้อี้อื้รู้ว่าด้วยความสามารถของลั่นเจิงโย่ว เขาจะต้องไม่ปล่อยให้ศิษย์น้องของตนเป็นอะไรไปแน่ นางมิใช่คนในลัทธิเต๋า เข้ามาข้องเกี่ยวกับน้ำขุนบ่อน้ำมากพอแล้ว ในเมื่อถอนห่วงรั้ววิญญาณเสียเรียบร้อยแล้ว ก็ไม่มีเหตุผลให้รั้งอยู่ที่นี้ต่อไปอีก นางจึงกล่าวกับชี้อี้อว่า "ถ้าอย่างนั้นพวกเราขอตัวก่อน"

ท่านก็ระวังตัวด้วย"

ชีจ้อยพยักหน้ารับโดยพลัน

เงิงอวี่เดินตามฮั่วชีวออกจากประตูไป เอ้อจี้ยังเดินไปข้างหน้า ยิ่งหวาดกลัว พอได้ยินเสียงฝีเท้าด้านหลัง ก็หันกลับมาแล้ววิ่งไปหาเงิงอวี่

พวกเขาเดินไปได้ระยะหนึ่ง ก็ได้ยินเสียงหัวเราะคิกคักของสตรีจากในมุ่มมืด มีใครบางคนเร่งฝีเท้าวิ่งผ่านพุ่มดอกไม้ไป พอมองตามทิศทางเสียงฝีเท้าที่หายไปพบว่าพุ่งตรงไปทางห้องพระที่ชีจ้อยอยู่ไม่มีผิด

เอ้อจี้ยกมือปิดปาก เอยด้วยเสียงสั่นเครือ "คุณ...คุณชายหวัง ท่านได้ยินใช่หรือไม่ นั่นต้องไม่ใช่คนแน่ ผู้ใดจะวิ่งได้รวดเร็วปานนั้น"

เงิงอวี่เสียใจตั้งใจฟังเจียบๆ มีเสียงร้องตะโกนของชีจ้อยดังมาจากห้องพระ เกิดความวุ่นวายชั่วคราว ก็เสียบส่งลดลงตามเดิม นางรู้สึกหัวใจบีบรัดแน่น กุมกระบี่หยกมรกตไว้พลางเอ่ยว่า "ไปดูสักหน่อยเถอะ"

ฮั่วชีวลังเลเล็กน้อย "คุณชาย?"

เงิงอวี่เป็นฝ่ายเดินย้อนกลับมาก่อน นางมีใจคนใจอ่อนกับใครง่ายๆ แต่ชีจ้อยเป็นผู้ช่วยให้พลังวิญญาณของกระบี่หยกมรกตฟื้นคืนกลับมา แม้วิธีการค่อนข้างโง่เขลาอยู่บ้าง แต่จะว่าไปแล้วเขายังเป็นแค่เด็กคนหนึ่ง มีหน้าที่ตั้งแต่ตอนโดนบุรุษตัดดอกไม้จุ่มใจกะทันหันบนชั้นสอง ไม่สยบมารของชีจ้อยก็หักเป็นสองท่อนไปแล้ว ตอนนี้มือข้างหนึ่งก็ได้รับบาดเจ็บ หากข้างกายไม่มีคนคอยช่วยเหลืออาจจะเกิดความผิดพลาดขึ้นได้

เอ้อจี้ไม่คิดว่าเงิงอวี่จะย้อนกลับไป นางยืนอยู่ที่เดิมด้วยความหวาดผวา ได้ยินเสียงสายลมยามราตรีคร่ำครวญ สุดทำใจไปตามกลับไป "คุณชายหวัง รอช้าน้อยด้วย"

เมื่อเงิงอวี่วิ่งกลับไปถึงห้องพระ พอเดินเข้าประตูไปก็เห็นชีจ้อย

ใช้มือข้างหนึ่งบีบคอ ส่วนมืออีกข้างพยายามเอื้อมไปแตะยันต์ด้านหลัง ทั้งที่ไม่มีใครอยู่ข้างหลังเขาแม้แต่ผู้เดียว อีกทั้งบนใบหน้ากลับปรากฏรอยฝ่ามือสีแดงเข้มชัดเจนหลายรอย

ใบหน้าเขาเขียวคล้ำ ริมฝีปากเริ่มเปลี่ยนเป็นสีดำ

ฮั่วชิวไม่เคยพบเห็นเหตุการณ์แปลกประหลาดเช่นนี้มาก่อน เขาตกใจจนผีเข้าขนพ

ส่วนเถิงอวี่ชี้กระป๋องออกจากฝัก ก้าวผ่านเขาไปเตรียมจ้วงแทงด้านหลังชี้จื่อ

นางยังไม่ทันจุ่มตี ชี้จื่อก็แตะยันต์ตรงท้ายทอยได้สำเร็จ หัวอึดใจเดียว กลิ่นเหม็นไหม้เบาบางลอยฟุ้งในอากาศ พลังประหลาดตรงลำคอสลายไปแล้ว

ชี้จื่อหายใจเหนื่อยหอบ "คุณชายหวัง ข้า...ข้ารับมือได้ แต่น่าแปลกที่พวกมันโผล่มามากขึ้นในพริบตา ไม่อย่างนั้นข้าคงเก็บกวาดจนเกลี้ยงแล้ว"

เถิงอวี่นั่งขัดสมาธิข้างชี้จื่อ "ไซ่ ท่านรับมือได้ แคเบื่องแรงไปบ้างเท่านั้น ศิษย์พี่ของท่านพูดไว้ไม่ผิด พวกท่านต้องตั้งใจฝึกฝนหาประสบการณ์ ศิษย์พี่ของท่านใกล้จะออกมาแล้วไซ่หรือไม่ ที่นี้ข้างแปลกพิลึกพิลั่นจริงเชียว ข้าจะอยู่ต่อคอยช่วยเหลือ ท่านจะได้ไม่ต้องจบชีวิตในเงื้อมมือปีศาจ"

ชี้จื่อมองเถิงอวี่ด้วยความซาบซึ้งใจ เขาลุกขึ้นวาดเขตค่ายกลรอบกายเถิงอวี่ จากนั้นเดินไปวาดให้ฮั่วชิวและเอ้อจี้ด้วย

เอ้อจี้ก้มหน้าลงเหลียวมองไปรอบๆ "สิ่งนี้มีไว้เพื่ออะไรหรือ"

ชี้จื่อเอ่ยว่า "พวกท่านยังไม่เบิกเนตรสวรรค์ ดังนั้นก็เลยมองไม่เห็นตอนนี้ในห้องยังมีพวกมันอยู่สองสามตน แต่ว่าพวกมันเกรงกลัวรัศมีกระป๋องของคุณชายหวังจึงไม่กล้าเข้าใกล้ ข้ายังวาดเขตค่ายกลให้จนจิตพิสุทธ์ไว้รอบตัวพวกท่าน พวกมันยังไม่กล้าเข้ามาหาแล้ว เมื่อครู่ข้าไม่ทันตั้งตัวถึงได้

โดนพวกมันลอบทำร้าย"

เอ่อจิตใจจนพลาดกั้ดลึนตนเอง "ใน...ในห้องยังมีอีกสองสามคน?"

ชี้อ้อมมองไปทางประตูคู่หนึ่ง "ไม่เป็นไร พวกมันถอยออกไปนอกประตูแล้ว"

ถึงอวี้อี้ลัดเสียงลงถามว่า " 'พวกมัน' ที่ท่านว่ามา ตกลงหมายถึงตัวอะไร"

ชี้อ้อกระซิบตอบ "เหมือนผี แต่บนร่างมีไอปีศาจ ลักษณะเช่นนี้พบเห็นไม่บ่อยนัก ข้าว่าค่อนข้างเหมือน...เหมือนวิญญาณอาฆาตที่เกิดขึ้นใหม่จากแรงอาฆาตแค้น หลังโดนปีศาจทำร้ายจนตาย เพราะโดนปีศาจเรียกใช้มานานปี ก็เลยแปดเปื้อนสิ่งที่ไม่ควรจะแปดเปื้อนไปด้วย"

ปีศาจที่สามารถเรียกใช้วิญญาณอาฆาตได้ มีเท่ากับว่าเก่งกล้าสามารถหรือหกรือ ลมหนาวโชยพัดผ่านแผ่นหลังถึงอวี้อี้วูบหนึ่ง นางมองไปทางโต๊ะบูชาโดยไม่รู้ตัว "ไม่น่าแปลกใจเลยที่ต้องใช้ค่ายกลใหญ่ถึงเพียงนี้เพื่อสะกดปีศาจไว้ เจ้าตัวที่อยู่ใต้ดินมีที่มาอย่างไรกันแน่"

นางพลันนึกขึ้นได้ว่าตอนพบปีศาจตนนั้นตรงสู่กระเบื้องทางเดินชั้นสองอยู่ดีๆ ห้องรับรองพิเศษกลับกลายเป็นลานกว้างรกร้าง

"ก่อนหน้านี้ขณะที่ท่านโดนปีศาจมัดเอาไว้ตรงหน้าประตู ลานกว้างด้านหลังท่านมีหมอกปกคลุมหนาทึบ ข้ามองเห็นรางๆ ว่าในลานกว้างมีบ่อน้ำอยู่บ่อหนึ่ง สายตาของท่านเฉียบคมยิ่งกว่าข้า ตอนนั้นมองเห็นอย่างอื่นหรือไม่"

"บ่อน้ำ?!" ชี้อ้อตกตะลึง "แล้วเพราะเหตุใดข้ากลับมองเห็นร้านขายขนมหุ่ปิง* ร้านหนึ่งเล่า บุรุษชาวหุ่ที่อยู่หน้าร้านกำลังทุบตีดาทอ

* หุ่ปิง เป็นขนมแบ่งอบทรงกลมแบนขนาดใหญ่มิ่้งาโรยหน้า มีหลักฐานปรากฏมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฉ่านตะวันออก

แม่นางน้อยผู้หนึ่ง แม่นางน้อยผู้นั้นกอดขลุ่ยปี่ลิไว้ อายุน่าจะไล่เลี่ยกับข้า
ชาวภูนั้นดำนางว่า 'ฉยงฉินหาว' หรือว่า 'ฉิงฉินหาว' นี่ละ ข้าเห็นเขา
ทูปตินางอย่างทารุณ อยากวิ่งเข้าไปห้ามปราม ผลสุดท้ายหลงเข้าไปติดกับ
ของปีศาจนั้นโดยไม่รู้ตัว"

"น่าแปลก เพราะเหตุใดภาพที่พวกเราเห็นถึงไม่เหมือนกันเล่า"

อ้อจี้กลับตกใจหน้าเปลี่ยนสี "นักพรตน้อย ท่านบอกว่าชาวภูผู้นั้น
เรียกเด็กหญิงว่าฉยงฉินหาวใช่หรือไม่เจ้าคะ"

"มีอันใดหรืออ้อต้าเหนียง"

อ้อจี้สีหน้าแปลกไปอย่างบอกไม่ถูก "ฉยงฉินหาวเป็นชื่อเดิมของ
เจวียนเอ๋อร์หลี่ หลังข้าหนีซื้อตัวนางมาแล้วถึงค่อยเปลี่ยนชื่อนางเป็น
เจวียนเอ๋อร์หลี่ บิดาของนางเป็นชาวภู เมื่อก่อนชอบทูปตินางเป็นประจำ"

ที่นี้อูทวนอย่างตกตะลึง "น่าแปลกมากจริงๆ เหตุใดข้าเห็นภาพพวกนี้
ได้เล่า!"

เถิงอวี้ี้คิดทบทวนแล้วกล่าวว่า "ท่านลืมไปแล้วหรือ ตอนพวกเรา
ติดอยู่หน้าประตูห้อง เจวียนเอ๋อร์หลี่บังเอิญหายตัวไปพอดี"

ที่จ้อจิงเฮยขึ้น "ข้าเข้าใจแล้ว นี่คงเป็นความยึดมั่นที่ซ่อนอยู่ใน
ส่วนลึกที่สุดของจิตใจเจวียนเอ๋อร์หลี่ เพียงแต่ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด
ถึงโดนเจ้าปีศาจดึงออกมาได้ ทั้งยังใช้สิ่งนี้มาสร้างค่ายกลลวงวิญญาณอีก
คุณชายหวัง ภาพบ่อน้ำที่ท่านเห็นตอนอยู่ในค่ายกลลวงวิญญาณแล้ว
จะอธิบายว่าอย่างไร"

ในตอนนี้อูทวนลูกลั่นพร้อมชุดาบขึ้นมา "คุณชาย รูปปั้น
เทพเด็กทองคำกำลังขยับขาครับ"

ทุกคนต่างตกใจเสียขวัญ เถิงอวี้ี้จึงมองรูปปั้นเทพเด็กทองคำ

บนโต๊ะบูชา ตอนแรกนางนึกว่าตนเองตาฟาดไป พอเพ่งมองให้ดีแล้วพบว่า มันกำลังโอนเอนจริงๆ ใบหน้ารูปปั้นล่องลอยอยู่ภายใต้แสงเงา สีหน้าที่เคยบริสุทธิ์ไร้เดียงสากลับบิดเบี้ยวพิกล

พอมองดูอีกครั้ง สิ่งเคลื่อนไหวใช้รูปปั้นที่ใดกัน เป็นโต๊ะบูชาใต้รูปปั้นเทพเด็กทองคำต่างหาก

เมื่อเห็นว่าโต๊ะบูชาโคลงเคลงใกล้จะล้มลงมา เกิงอวี่ก็ตะโกนลั่นอย่างตื่นตระหนก "แย่แล้ว รีบหนีเร็ว!"

ขณะที่นางจะก้าวขาออกไป ทันใดนั้นก็สัมผัสได้ว่ากระบี่เล่มเล็กในมือร้อนผ่าวขึ้นมา พอก้มศีรษะลงมองถึงพบว่าดูเหมือนตัวกระบี่จะเปล่งรัศมีเจิดจ้ากว่าที่เคยเป็น

พวกเขายังวิ่งไปไม่ถึงประตู โต๊ะบูชาที่ล้มครืนเสียงดังโครมใหญ่ ฝุ่นควันลอยฟุ้งตลบอบอวล แล้วจู่ๆ ก็มีคนสองคนกระเด็นขึ้นมาจากใต้ดิน กระโดดพรวดเดียวทะลุผ่านฝุ่นควัน เกิงอวี่อึ้งมองให้ดีแล้วจึงเห็นว่าเป็นเจี๋ยเซิง เขายังแบกร่างเด็กสาวผู้หนึ่งไว้บนหลัง นางเกล้าผมมวยแฉะพร้อมสวมกระโปรงหรรษวิน เกิงอวี่รู้สึกดีใจยิ่งนัก

"เจี๋ยเยนเออร์หลี!"

"เยี่ยมไปเลย! ช่วยออกมาได้แล้ว" ซีจื่อโห่ร้องยินดี "เจี๋ยเซิง แล้วศิษย์พี่เล่า"

เจี๋ยเซิงใบหน้าซีดขาวชัดเจน พอผืนจะเอ่ยปากพูดกลับเป็นเสียง "แหะ" แล้วอาเจียนออกมา

ซีจื่อตกใจไม่น้อย รีบร้อนจะเข้าไปช่วยเหลือ เจี๋ยเซิงกลับตะโกนลั่น "อย่าเข้ามา! รีบหนีไป"

เสียงตะโกนของเขายังไม่ทันเลือนหาย ก็ได้ยินเสียงดังสนั่นหวั่นไหว

โตะบูชากับรูปปั้นเทพเด็กทองคำด้านหลังเขาแหลกละเอียดเป็นผุยผงไป
พร้อมกัน ตามด้วยร่างคนผู้หนึ่งกระโดดตกลงขึ้นมาจากใต้ดิน ประดุจ
ลูกธนูคมกริบหลุดออกจากสาย

ที่จู่โจมดังตกใจ "ศิษย์พี่!"

ลั่นเชิงโยวกระโดดตัวลอยในอากาศ พลิกมือใช้เส้นขนจามรีฟาดตรง
ช่องท้องตนเอง

ตัวอย่าง

攻玉 2
Gong Yu 2

หยกรัตนกาลแห่งนางอัน 2
หนึ่งหลัง เขียน
เงินจูไห่ฉา แปล

จำนวน 448 หน้า
ราคา 479 บาท

Published originally under the title of 《攻玉》 (Gong Yu)
Volume 02

Author © 凝陇 (Ning Long)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2023 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Illustrations granted under license granted by Reve Books Co., Ltd

Illustrations by 伊吹五月 (Ibuki Satsuki)

Thai edition arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3093-6

ภาพประกอบ 伊吹五月 (Ibuki Satsuki)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.jamsai.com

editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

หอไฉ่เฟิ่งกงเป็นสถานที่ที่ ‘เกิงอวี้วี้’ จะไม่กลับมาเหยียบอีกในอนาคตอันใกล้
ทั้งคดีบริศนา จันพู่ร้ายชวนปວດສິຣະ ກູດພິບຈາວສິກສັບໄຕໂຟນິກເກ່າແກ່
ก็เพียงพอแล้วที่จะทำให้หญิงสาววัยเยาว์เช่นนางเหนียวหน่ายใจเหมือนเราลงเป็นสิบปี
นางเพียงอยากใช้ชีวิตที่สงบสุข
คอยรับมือกับปัญหาที่เกิดขึ้นในกายภาคน้ำของตนเองและคนที่รัก
โดยเฉพาะเมื่อ ‘ตุ้กิงหลิน’ ญาติพี่ของนางก็ยังได้รับความเจ็บช้ำน้ำใจจากคนชั่วหลูฟุนั้น
ไหนจะปัญหาเรื่องการหมั้นหมายของนางกับแม่ทัพน้อยสกุลต้วนที่มีสตรีในใจอยู่แล้วอีก
สองเรื่องนี้ก็เพียงพอที่จะทำให้เกิงอวี้วี้ดูน่าอายจนไม่มีเวลาไปทำสิ่งใดแล้ว
หากแต่เทพเซียนบนสวรรค์ราวกับไม่ส่งทะเลาะถึงใจนาง
เพราะ ‘ลันเจิงโย่ว’ ดูเหมือนจะยังติดใจกับกระมีหยกมรกตวิเศษของนาง
ทีในที่สุดก็ปลดจิตวิญญาณของวิเศษออกมาได้เป็นชายเราร่างเล็กที่มีชื่อว่า ‘เสี่ยวหย่า’
จากคดีคราวก่อน นางเพียงหาเรื่องแก้แค้นเขาเล็กน้อยเท่านั้น
แล้วยังมีเจ้าปีศาจจิ้งจอกสายฟ้าที่นำกลิ้งจากหอไฉ่เฟิ่ง เหตุใดถึงต้องมุ่งเข้ามาที่นางด้วยเล่า

JAMSAT CUSTOMER CARE
ดูเล่มก่อนด้วยใจ
โทร. 02 840 4800
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านหัวใจ

กดลองอ่าน

มากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-3093-6

ราคา 479 บาท